

204
1928

No 204
ΠΕΜΠΤΗ
7 Μαρτίου 1918

ΠΑΤΟΥΚΕΤΟ

AVIS

La maison DAVY'S 33 rue Hermès (Passage Hermion) a le plaisir d' informer sa gracieuse clientèle que son directeur vient de rentrer de Paris, rapportant une magnifique collection de BIJOUX IMITATION, BRACELETS, BROSHES et SAUTOIRS A LA MODE.

Egalement, une quantité de colifichets lancés par les Maisons de haute couture.

DAVY'S

Bijoux Imitation et Articles de Modes
rue Hermès (Passage Herimon)

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΤΑΛΜΑ

Χρησιμοποιήσατε **ΤΟ ΤΑΛΜΑ** εις τὰ φαγητά και γλυκίσματά σας αντί βουτύρου.

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΤΑΛΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΓΗΝΣΙΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ
ΤΟ ΤΑΛΜΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΟΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΧΗΜΙΚΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΥΨ' ΑΡΙΘΜΟΝ
3264 ΦΚΘΕΣΦΩΣ ΤΟΥ

Εἶνε ἐγγύησις τῆς ποιότητος, ὑγιεινῆς, καὶ θρεπτικότητος τοῦ **ΤΑΛΜΑ**

Συσκευασμένον εἰσδοχεῖται τῆς 1 ὀκάς, 2 1/2 καὶ 5 ὀκάδων

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ καλὰ Ἐξωδιμοπωλεῖα

ΕΞΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ ΚΥΨΕΛΗ-ΒΥΡΩΝ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Εἰς τὰ Πρῶτηρά μας Εὐριπίδου 20—Σταδίου 49

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ 45 (Πέτρος Ἰ. Ὑριπίδου)

Κανὲν ἄλλο δὲν ἐξαρτᾶται πρὸς τὴν λειοδ.

“ΞΟΥΡ”

Διότι εἶνε ἡ μᾶλλον πρόσφατος ἀνακάλυψις διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν, ἀνεγνωρισμένη ὡς ἡ καλλιτέρα ὑπὸ τῆς Ἱκτριχῆς Ἀκαδημίας τῶν ἱατρικῶν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεία τῆς Ἑλλάδος.

Γενικός Ἀντιπρόσωπος **ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΣΟΥΧ** Στὰδ Περσέως 3 Ἀθῆναι

ΜΟΝΤΕΡΝΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

ΒΛΑΣΙΟΣ ΒΕΚΡΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΔΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡΙΘ. 1

ΖΗΤΟΥΝΓΑΙ δύο δωμάτια καὶ κουζίνα. Πληροφ. ὁδὸς Λέκκα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας.

Ζητεῖτε ὅμως πάντοτε τὴν γνησίαν συσκευασίαν **Βασιλῆς**, ἀναγνωρίσιμην ἀπὸ τῆς ἐνgravure τῆς ταινίας.

Χθὲς τὸ βράδι:

τὶ θαυμάσιες ὥρες καὶ σήμερον τὶ πονοκέφαλος, τὶ κοῦρασις ἐξάντησις. Τώρα χρειαζομαι...

ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝ

Διότι γλυτόν, ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὰς ἐνgravures αὐτῆς, ἄλλου εἶναι τελείως ἀβλαβή.

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

(ΛΕΥΚΟΙ - ΕΡΥΘΡΟΙ)

ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ

1 1/2 ὀκάς καὶ 100 δραμίων

ΕΙΣ ΔΑΜΙΖΑΝΑΣ

2 1/2 καὶ 5 ὀκάδων

Η ΟΚΑ ΔΡ. 10

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ

ΕΙΣ ΔΑΜΙΖΑΝΑΣ πλε-

ντάς 1 ὀκάς καὶ 100 δραμίων ὁρχιμῶς

12.50.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ἀνὰ τῶν 12 φιάλῶν καὶ 3 δαμίζανων ΠΡΑΤΗΡΙΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΟΓΛΟΥ 6

Τηλέφωνον 14-34

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΝΟΤΑΡΑ 70

Τηλέφωνον 7-88

«ΗΧΩ»

Κυρία,

Θέλετε ν' ἀπακτήσετε ἕνα καινούργιο καὶ μεδόνον φόρεμα;

Βάψετε μόνον τὸ παλὸν σας μετὰ Γερμανικὴ βαφὴν ὑφασμάτων

ΑΡΤΙ

καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε φόρεμα παλὸν καὶ βαμμένον.

Πωλοῦνται σὲν ἑμπορικὰ καὶ Φαρμακεία. Ἀντιπρόσωπος:

Π. Τσάγκας τῆς Ἀθῆναι Λέκκα 21α

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιον σπουδάζει. Ὀλιγοήμερος καὶ ἀνὰ δύνως θεραπεύει παθήσεων στόματος καὶ ὁδόντων. Ὑλῆτιδος, δυσουμίας καὶ Ργροῦς ταχέως. 51 Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΟΥ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΙΩΣ ΑΡΙΘ. 1

ΑΘΗΝΑΙ

Μοσχάτοι, τσιγαρί, ἀρωματικοί, ὀρεκτικοί, ἐπιδερμικοί.

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ ΣΑΜΟΥ

Εἰς: χύμα καὶ εἰς φιάλας

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Θέλετε νὰ ἐξήσετε δέματα καθάρων καὶ νερὺν οὐσίαν, μεταχειρισμένην τῇ **ΚΡΙΝΟΣ**, ἥτις εἶνε ἀβλαβὴς καὶ ὑγιεινὴ, ἐξαιλεῖται τὰ σημεῖα τῆς πτώσεως καὶ τοῦ γήρατος. Κεντρικὴ τοκήνη Φαρμακείων Ν. Χριστοπόλου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

ἡ δὲ Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τηλ. 80.

7 Μαρτίου 1928

ΜΕΛΟΥΚΕΤΟ

261

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Οὐ Πέτρος Ρουτζάρι ἦταν ἐνθουσιασμένος πού ἡ τῆς τῆς εἶχε φέρει εἰς ὅτι νὰ βρισκετοὶ στὴ Νίτσα τὴν πρῆλὴν ἐποχὴ τῶν Ἀπόκριων. Εἶχε ὅμως λογαριάσει χωρὶς τὸν ἐνοδόχον, πού στὴν περίστασιν αὐτὴ ἦταν ἡ μοναξιά του. Σ' αὐτὴ τὴ Νίτσα δὲν ἐνώριζε παρὰ ἕνα ἡλικιωμένο ἀντράγγιον γιὰ τὸ ὁποῖον μὴ θεία του τοῦ εἶχε δώσει ἕνα συστατικὸ γράμμα. Μόλις ἔφτασε λοιπὸν ἐκπνευστὴν τοῦ γήρατος αὐτοῦ ἀλλὰ ἐπιδιὴ ἐνόμισε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ διασκεδάζῃ καὶ τόσο περίφημα μὲ τὴ συντροφιά του δὲν ἐξαναπήγῃς ἐκεῖτὸ πόδι του. Ἐσοι μόνονος μέσα σὺ ἀγγιστο αὐτὸ εὐθύμην πληθὺς τῆς Νίτσας ἐπληγετὲ μέχρην θανάτου.

Τὴν προτελευταία Κυριακὴ τῶν Ἀποκριῶν ἀποφασισέν νὰ πάρῃ τὸ τραῖνον γιὰ τὴ Μαντὼν ὅπου ἔμενε ἕνας καλὸς παλιὸς του φίλος γιαντὸς. Ἐλπίε νὰ περάσῃ κοντὰ του καὶ εὐχάριστα τὴ χαρμονικὴ αὐτὴ μέρα.

Καθὼς κίχαινε σὺν Σταθμὸ εἶδε νὰ περνᾷ μπροστὰ του μὲ βιαστικὰ βήματα μὴ παρὰ ἀπὸ μασκαράδες.

— Γρήγορα, γρήγορα, φώναξε ἕνας περικοπτός. Ἐλα Βέρθα θὰ μὴ κίνησιν νὰ χάσουμε τὸ τραῖνον.

Τότε ἕνα κομψὸ ἄσπρο ντόμινο πού εἶχε μείνει πῶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀπάντησεν εὐθύμην καὶ παραπονοχολία.

— Μὰ δὲ μπορῶ πιά. Δὲ μπορῶ νὰ περπατήσω. Πρέπει νὰ βγάλω τὸ παπούτσι μου, Πάλ, σὴν ἰσὲ μὲ.

— Δὲν ἔχωμα καιρὸ, ἐφώνησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζί. Δὲν ἔχουμε καιρὸ. Θὰ χάσουμε τὸ τραῖνον.

Ὁ Πέτρος ἐκέντησε τὸ ρολόι του. Ἦσαν πάντα ἀκριβῆς. Τὸ τραῖνον πού ἔπλεγε αὐτὸς δὲν ἔφτανε παρὰ στίς πέντε καὶ μισή. Εἶδε τὴ συντροφία ν' ἀπομαρτύνεται ἐνῶ τὸ ἄσπρο ντόμινο ἔκανε ἀπελπισμένα; προσπαθῶντας γιὰ νὰ τοῦς φθάσῃ. Καὶ ὁ Πέτρος συλλογιζόμενος: Ἀὐτὸ τὸ ντόμινο δὲν κρύβει ἴσως παρὰ μὴ κοπέλλα ἐντελὴς ἀσήμαντη. Ἀλλὰ ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν τὴν βλέπω, μπορῶ νὰ τὴ φανταζομαι ὡραία.

Ὅταν ἔφτασε σὺν σταθμὸ τὸ τραῖνον ἐκινῆθη. Καὶ διέφυγεν τὸ ἄσπρο ντόμινο πού ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

Ἐνῶ ἡ πόρτις ἐπέταξε ἕνα εἰσιτήριο σὺν ἄσπρῳ ντόμινο κ' ἐφώνησε:

— Σὲ μισὴ ὥρα... γάρβη: μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στό... Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοῦ ἐξαχθεῖ μέσα σὺν θόρυβῳ τῶν τροχῶν. Τὸ ἄσπρο ντόμινο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ χύμα ἐνῶ οἱ ἄλλοι γέροντας ἀπ' τὰ παρὰ τὴν ἐκίχοντο σὺν σιασμάχῃ: «Περμένετε παρμένετε μὴ στιγμὴ». Ἀλλὰ ἦσαν πιά ἀργά.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΝΤΟΜΙΝΟ

ΤΟΥ ANDRÉ BELLESSERT

Ἡ Βέρθα ἐξέπασεν σ' ἕνα γλυκὸ γέλιο.

— Ὁρῶντες, κύριε, ὅτι ἔχετε ὅπως πολὺ ἀμήχανο πού δὲν ταιριάζει σ' ἕνα φίλο. Γιατὶ δὲ μὴ ρωτᾶτε νῦν γιὰ τὴν οἰογένησιν μου. ἔχετε πολὺν καιρὸ νὰ δῆτε τὸν ἀδελφὸ μου!

Ὁ Πέτρος ἐνεπνεύσθη:

— Ἐρῶντες ὅτι ὁ Πάλ εἶνε καλὸς, εἶπε. Τὸν συνήντησα χθές. Μὴ ἐκπληξῆς ἐλαμψε μέσα στίς τρύπες τῆς μάσκας.

— Ἀλήθεια; Ἀλλὰ τότε γιατί δὲν ἤρθατε μαζί μας; Μοῦ φαίνεται παρὰ ἔξω πῶς ὁ Πάλ δὲν σὰς προσκάλεσε.

— Ὁ Πάλ εἶνε τόσο ἀφηρημένος!

— Πρέπει νῦν ὅμως νὰ τοῦ τὰ ψάλλετε μὴ μέρα.

— Ὁρθῶ. Φθάει νὰ μὴ φύγετε πρὶν ἀπὸ μένα.

— Νὰ φύγουμε; Ἀλλὰ ἀφοῦ μὰ; ἔχετε πῶς; ἔρχατε σὺ καὶ ταιριάζει διαρκῶς στὴ Νίτσα.

Ἡ Βέρθα φάνηκε ὅτι ἔκανε ἐπίθεσιν αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ.

— Δὲν μέντε ἐδῶ, εἶπε χωρὶς διαταγῆς ὁ Πέτρος. Ἦρθατε ἐδῶ νὰ περάσετε τίς ἀποκριὰς. Γιατὶ θέλετε νὰ μὴ γελᾶτε;

— Γιὰ ποῖο λόγο νὰ θελήσω νὰ γελᾶω ἕνα φίλο; Ἀλλὰ νῦν, κύριε φίλε μου, ἂν δὲν εἶμαι ἀπὸ δὴ πῶς μου ποῖα εἶμαι;

—

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Η.

Από τις ευγενέστερες και άβρότερες Δεσποινίδες των Αθηνών, με παράσημα ήμερονικών και αγαλματωδών, ή παρουσία της πορεύεται ιδιαιτέρως ευχάριστη στις πλέον έλκετες δεξιώσεις. Η συντροφιά της έλκετή και περιζήτητη, είνε λίαν πνευματώδης και έπομένως ή όμιλία της συγκρατητική διακρινόμενη δια το άβαστον χιούμορ της και μια όλος ιδιαιτέρας χάριν έμφυτον συμπαθητικότητας. Είνε διασώτης του μπερτζ, ιδιαιτέρον χαρμητιστικόν είνε εκ των όλίγων κυριών που κατέχουν το μυστικόν της αποχής από χορό καθ' ήν στιγμήν είνε ακόμη πολύ περιζήτητες.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η έναρξίς των δεξιώσεων της Σαρακοστής έγινε με μια θαυμασία δεξίωση στο Ξενοδοχείον Πεντελίκων. Ήφησσαν διαπάρ τω κ. και τή κ. Α.Π. Αλεξανδρή.

Καθ' όλην την διάρκεια της ώρας αυτής δεξιώσεως έπικρατούσαν ζαηρότης αφάνταστη, ή ναοία έχόρουν με κέρι άσυγκράτητον υπό τούς ήχους λίαν έλκεστικής όρχήστρας. Έρω γύρω κομψότατα τραπέζια, άναπαννικώς πολυθρόνες φιλοξενούσαν όσους εκ των κεκλημένων προτιμούσαν ευχάριστη συνομιλία τη συνοδεία κα-νίσματος.

Όρατός κόσμος, χαριτωμένα ντυσίματα, κομμοστασιές λυγρές, ότεροχρον τουαλέτες άπογευματινές, εν τούτοις άρκεται κυριαί και Δεσποινίδες, έπρεον φορέματα όπόρ που τα διέκριναν όμοις ιδιαιτέρας κομμοστασιές, όπως το φόρεμα της κ. Κ. Βενιζέλου τζάμ-πικ και βέρ-μους, και φούσνα κρέπ-ντε-σιν στον ίδιο τόνο, ένα μανδύλι από κρέπ-ντε-σιν όμοιόχρωμο δεμένο με πολλή χέρι στον λαιμό.

Άριστογρηματικά έμφανίσεις ήσαν αι Δες Μ. Έμπειρίκου εκ Λονδίνου, ή μια με γκρί άρζαν ζωρζέτ σε τεχνική κόψη, και μια κομμοστασία ιδανική, και ή άλλη με μπλε ροζέ ζωρζέτ πολύ χαριτωμένη.

Μία σιλουέττα ποδυαγνητικής θαυμαστικά βλέμματα της κ. Ν. Τ. Λαοράν, πρόεδρος Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, πρόεδρος Γαλλίας και κ. Αρλόττα—πάντοτε γλαστή και τόσο περιζήτητη συνομιλήτρια—και οι πρόεδροι Ούγγαρίας, Αδσρίας, Βουλγαρίας, Περού.

Κ. και κ. Α. Μιχαλοπούλου, κ. Γ. Καφαντάρη, κ. και κ. Μαζοράκη, κ. Σαφολή, στρατηγός και κ. Ίαν. Νεγρεπόντη, ναύαρχος και κ. Β. Λορέστη, στρατηγός και κ. Κοντογιάννη, ναύαρχος και κ. Βόντη, κ. Χωρρή, κ. Καποδίστρια, κ. και κ. Βλ. Μπένση κ. και Δες Φραντζή—πολύ εύμορφη με μπλε ζωρζέτ κ. και κ. Μυλωνά, κ. και κ. Παπατή, κ. και κ. Γ. Μανιά, Δες Κ. Μελά, κ. και κ. Φωστηροπούλου, κ. και κ. Γ. Αφεντούλη, κ. και Δες Μυτατσή, κ. και κ. Ζιράρ, κ. και κ. Λεπετί, κ. και κ. Τσα-μοδού, κ. και κ. Βερενίκη, κ. Μ. Ήλιάσκου ένδιαφέρον τόπος με-λαχρινής, κ. αι κ. Διβραότου, Δες Ευριάζη, κ. και κ. Κ. Βε-νιζέλου, κ. και Δες Βουρλούμη, στρατηγός και κ. Τρικούπη, Δες Κορδέλλα—ξανθή εύμορφη με μάτια άφροσύτατα—κ. και κ. Σίμων, Δες Χρυσόβερρη κόκκινη κομψή τουαλέττα, κ. και Δες Βλαχοπού-λου, κ. και Δες Μοταράκη, κ. και κ. Αργυροπούλου, κ. και κ. Π. Μανιά, κ. και Δες Ν. Πενιμεζά, κ. και κ. Χαρτοναλή, κ. και κ.

ος περίφημος Βουτυρένιος Πέργος.

Μέχρι του 1862 άκόμα, ήταν άπρωίτητη, στη Γαλλία, μια άδεια από ένα Ισρέα για να μπορεί ήνας άρρωστος να φά βο-ύ-τροφι γάλα κατά τη Σαρακοστή.

Από εκείνης όμως της εποχής, ό κόσμος άρχισε να μη τηρή ό κοινοί τις διατάξεις της έκκλησίας, όσον άφορ ό τη Σαρακοσιανή νηστεία. Και σημε-ρα, μπορούμε να πούμε πως ό-λγοι είνον μέντοι οι όποιοι ά-κολουθώνας τάς νοθεσίας της έκκλησίας, άποφασίζουν να νη-στεύουν και τις σαράντα μέρες της Σαρακοστής. Τι τα θέλεις. Ό άνθρωπος άρχισε τελευταίως ν' άδιαφορεί για την ύγεια του, για την ψυχική του καθαριό-τητα...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΠΟΥ ΕΚΤΑΛΕΦΟΡΗΣ ΜΕ ΕΚΑΕΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των έλκετων περιεχομένων της, είνε και τα εξής :
«Τό Κόκκινο ντόμινο» «Αυό πίθκοι γκαρσόνια Ξενοδοχείου», «Πώς έπραγματοποιήθησαν τα όνειρα μιας τηλεφωνήτριας», «Η τρομερή παγίς» από τις περιπέτειες του Άρσέν Λουπέν, «Έγγλέ-ζικες μονομαρίες», «Τό φτερισδιά και τ' άρώματα», «Σκυλλιά ντετεκτιβ», «Ανθή στο κύμα» αίσθηματικό διήγημα, και «Τό Δράμα μιας Καρδιάς» κ.λ.π. κ.λ.π.

Μ. Έμπειρίκου, κ. και Δες Άλεβιζάτου, κ. και κ. Μ. Τσιμάνου, κ. Άχιλοπούλου κ. ά.

Οι οικοδεσπότες λίαν φιλόφρονες προς όλους τούς κεκλημέ-νους.

Χορός παρά τω κ. και τή κ. Κ. Άλεξοπούλου.

Η όικοδεσποίνα χαριτωμένη με δαντέλλα λαντά. Παρί-σησαν ό ύπουργός των έξωτερικών και κ. Α. Μιχαλοπούλου, κ. και Δες Βουρλούμη με πράσινα, κ. και Δες Στήβενς, κ. και Δες Γ. Μωρή πολύ εύμορφη με μπλε, κ. και κ. Κ. Κορηλάκη, κ. και κ. Κ. Γεωργιάδη, κ. και κ. Α. Πετρίτη, κ. και κ. Στανυίδη, κ. και κ. Α. Τριάντη, κ. και κ. Πατσάλη, κ. και κ. Μακρυγιάννη με λευ-κό, κ. Στανυοπούλου με θαυμασία τουαλέττα λευκή περιλί, κ. και κ. Ζωϊτοπούλου, κ. και κ. Γεωργοπούλου, κ. και κ. Μιχ. Μιχαλο-πούλου, κ. και Δες Στρατινλή, κ. και κ. Γ. Τριάντη, κ. και Δες Διαμαντοπούλου, κ. και κ. Άντωνιάδη, κ. και κ. Κόλλα πολύ εμ-μορφη με γκρί άρζαν στρώς.

Μία ώραιότατη Δεσποινίς εκ Πατρών ή Δες Άλμα Κοντα-κοπούλου με ροζ, κ. ά.

Εκτάκτως έπιτυχημένο το surprise party μακέ παρά τω κ. και τή κ. Βουρλούμη.

Ο χορός έναρτήσε με άκράτητο κέφι μέχρι των πρωϊνών όργων

Χαριτωμένη ή Δεσποινίς Βουρλούμη ως Κολοκίνα.

Πολύ κέφι έδιδαν τα διάφορα γκρουπ των μετμεμειμένων

Διακρινόμεν την Δα Λεκατσά ως Άλγερινή και τον κ. Ά-ναστασιάνη Σαζήν ακολουθούμενον από άγριοπους περσούς.

Μεταξύ των όποιων αι Δες Βλάχου, Χαρκοκόπου, Κορακόπου και οι κ.κ. Ραζέλος, Χαρτοναλής, Λίτσας, Χαρκοκόπος.

Με ζωντανή έπεμφίμας έχαρητιστή το Ύπουργόν των συμβό-λιων με τούς κ. Ράλλη, Άντ νόπουλου, Κολοκασιάνη, Εν-τάν, Πετσάλη, Όλοι βερέως κομμοστασιζόμενοι. Δύο όμοιες έμφανίσεις Δες Λοβέρδου, Νικολάδη, θαυμασία Περσέτα, Φο-ράκη μπλε Κολοκίνας, Δαννίδη Σινελίνα ή μια και ή άλλη Βε-νιζοιάντα, όμοια μαντή Ίσπανίς ή δ. Μυτατσή, Ραζέλου μαργα-ρίτα, Άνα-ολίτσια ή Δες Βεζατή, θαυμασία Περού ή κ. Ζέπτα, Φραντζή με ρωσική ένδυμασία, Κέντρον φουριότατη Ίσπανίδα με ποζά μόντ και ροζ τριαντάφυλλα, Φωστηροπούλου έπιτυχημένο φουτουριστικό κοστούφι.

Τό παρελθόν Σίββατον ή πλέον εύμορφη έμφανίσις ήσαν Δες Πιζάνη εκ Λονδίνου, πολύ γλυκία μελαγχρινή φυσιογνωμία φόρεμα κρέπ - σα εν μαύρο σε τεχνική γρομμή, κ. Τσιμάνη εκ Πατρών, πολύ εύμορφη με μαύρο κομψόν σύνολο, κ. Δημητριάδη πολύ σίμ με μαύρα και άσπρας μενεξέδες, Δες Μοστονίλη χαρ-μητιστική σιλουέττα με κομψό πορσεα σπόρ μπέ, Δες Γρ. Χα-τζηαζάρο μαύρο φόρεμα εν συνδυασμό ροζ.

Τό Σάββατο βράδυ χορός στο Άτελιό κολλετιχών σπίν ό-ποιον είχε δοθή έντελώς όας Μονμάρτης, από έπονιν έξοφρο-νιστού κερφιού, κοστωμαϊών λαϊκού χαρακτήρος, άρκετες είχαν προ-σέλθει με πόλκερ και φούστες, τραγουδία ζωνές ζητωκραυγές στο ξεϊθό μέγρι πρωϊάς.

Τήν ζαηρότητα ηδύσαν ή προσερχόμενες συντροφίες μα-σέ, μεταξύ των όποιων τό πλέον έπιτυχημένο γκρουπ ήτο το «Τόριχο» άποτελούμενον από τούς κ. κ. και τή κ. Κ. Τριάντη, Όκάρρη και Δες Φωστηροπούλου, Μαγούση, Φραντζή.

Θά έπακολουθήσουν σειρά δεξιώσεων καθ' όλην την Σαρα-κοστήν Πέμπτη παρά τω προεσβεντή της Άμερικής και τή κ. Σκίνερ, Δευτέρα άποκαιρητιστικώς δεξίωσης παρά τω κ. και τή κ. Λεπετί, Κυριακή δεξίωσης παρά τω κ. και τή κ. Βόντη, Σάββατον δεξίωσης παρά τω έννοση των Οικονομικών και τή κ. Γ. Καφαντάρη εις τό Πρι-Παλά.

Η Μονταίν

ΑΤΘΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι Έλληνες του Άγίου Λουδοβίκου της Άμερικής άπέκτησαν τελευταία μιαν δραματική καλλιτέχνη, την κυρία Τυρσίν Χ. Πάπα, τό γένος Τσιμιά της γνωστής Άθηναϊκής οικογενείας. Η Άθηναία καλλιτέχνης, διπλωματούχος της Δραματικής Σχολής του Έλληνικού Ωδείου και άριστοχός του Άρσανείου Παρθνα-γωγείου, έγκατεστάθη όριστικώς στον Άγιον Λουδοβίκον, όπου ό συζυγός της κ. Χέρου Πάπας διευθύνει βιομηχανική επιχείρησιν.

Η κ. Τυρσίν Πάπα οικοπένη, νά έμφανισθή αιδότις εις προ-στάσεις φιλανθρωπικών σκοπών και νά ίδρύση Δραματικήν Σχο-λήν. Δέν υπάρχει άμφιβολία, ότι οί δ' χιλιάδες Έλληνες της Άμε-ρικανικής αυτής μεγαλοπόλεως, σ' ά ένθουσιασθούν με την ιδέα αυτή που θά δώση νέα ζωή στην καλλιτεχνική τους κίνηση.

ΓΑΜΟΙ

Σπύρος Σ. Μικαλφ — Κα-λιόπη Λουκία, έτέλεσαν τούς γάμους των την 19ην Φεβρουα-ρίου. Θερμά συγχαρητήρια.

Μ. Γ. Ο

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΠΛΩΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΡΟΥΑΓΙΕ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Όλο τό μήνυ έσώπασε με μιας κι' όλοι γνώσαν με θαυμασμό πως τό μεθυμένο παλληκάρι.

Ο κούπας πήγε κοντά ό ίδιος. Ήταν γεμάτος χορά για την κη που έπρεπε στο μαγαζί του μια τέτοια πρόκληση, στο βάθος της φυγής του, όμως, είχε και κάποιον φόβο μή συμβαίνει κανένα δυστύχημα και είχε τρεχάματα με την άστυνομία.

— Ένα «ο ρι ο» παλληκάρι μου, έχει πενήντα φράγκα!

— Και ποιος σου μιλάει για παράδες. Νά πάρε!

Ο κούπας τότε πήρε ένα μπουκάλι κι' άρχισε να ρίχνει μέσα όλην των ειδών τα όλκονενύματα, κονιάκ, ρούμι, κίρς, τζίνου, όττω, καλβανός, σαρτρέζ, μπεναντικίνη, κυρασώ, βερμούντ, άμπε, κ' έπειτα όλην των ειδών τα σιρόπια.

Ανακάμψα έπειτα τό μπουκάλι κι' έγινε έτσι ένα ποτό παχύ, σπυρλο παχύ.

Ο Λεών έπρεπε τό μπουκάλι με τα δυό του χέρια και τώφερε στη χύλη του.

Δέν πρόλαβε όμως να φθάσει παραπάνω από τη μέση. Η μπου-κάλια έρριχνά του έξω απ' τα χέρια του κι' αυτός κυλίστηκε στο πάτωμα.

Έως γερως ναυτιλώς είχε κοροϊδευτικά :

— Αιόο παθαίνον τα παλληκάρια που θέλουν να κάνουν τον καμπούσο!

— Παθόνα μου, νάσ' εύλογημένη που άκου-σες την προσηγορία μου! ψιθύριζε γεμάτη χορά ή μάνα.

Όλοι σκάσανε στα γέλια μόλις άκουσαν τά λόγια αυτά.

— Μεθυμένη είνε και του λόγου της! είπαν μαζά.

Αλή, όμως, άδιαφορη για όλα, παρακολού-θησε τον Λεών που τον μετέφεραν σ' ένα δω-μάτιο που έπαινα πατώματος κι' εγκαταστάθηκε δίπλα στο κρεβάτι του, όπου ό νέος άρχισε να χαλαρεί βραδιά.

Όλη τη νύχτα, ή γοργά την πέραςσε με γονυ-κλαίς και προσευχές. Έπί τέλους εξημέρωσε.

Ο Λεών έκοιμόταν πάντα.

Όσο προχωρούσε τό πρωϊ, ή κυρά Ρεσσάκ έπαυσα να είς προσευχές της...

Στις ένννη ή ώρα τινάχθηκε απ' τη θέση της.

Απ' τη λαιμή άκούστηκε ή σερρήνα του άλιεστι-κού βασιρόπου, που καλούσε τούς καθυστερη-μένους.

Όσο αυτή τη φορά, όμως, δέν ξέπνησε ό Λεών...

Σέ λίγο έανακούσθηκε ή σερρήνα. Η γοργά άκουσε τό θόρυβο των προετοιμασιών της άναχωρήσεως, τον κρότο που έκαναν ή ά-λυσίδες της άγκυρας που τραβούσαν.

— Έπειτα άκούσ' ήσαν ή φωνές των τελευταίων άποκαιρητισμών.

Ο Λεών κοιμόταν βαρείά πάντα.

— Νάσ' εύλογημένη, Παναγία μου! ψιθύρισε τότε ή μητέ-ρα του.

Έπείσε όλη ή ήμέρα έτσι και μόνο όταν ένύχτωσε ξύπνησε ό Λεών, χαμογερούμενος, τεγνώθηκε κι' έτριψε τα μάτια του.

Παραξιασμένος από τό πιστό άκόμα, είπε μερικώς βρισιές κι' έπειτα ψιθύρισε :

— Η έλκενή ή έλεεινή! πρέπει να φύγω...πρέπει να φύγω...

Ο νους του, πήγε άμέσως στο πλοίο. Πήδησε κάτω από τό κρεβάτι και είπε :

— Νά πάρω ή όργη, νά πάρω!...Τό πλοίο φεύγει στις δέκα!...

Τι ώρα είνε τώρα;

— Δέν μπορώ να φύγω, Λεών! του είπε ή μητέρα του.

— Γιατί;

— Τι τό πλοίο φεύγει!

— Τι κάθεται και λές αυτό! ούς ξίαζε ό νέος με όμω.

Κατέβηκε ύστερα τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες βιάζοντας και τράβηξε προς την προ-καμάρια.

Η μάνα του τον πήρε από πίσω.

Τη δοχή της παραμένους νύχτας είχε καταβάλει τώρα μια πνευή όμίχλη.

Όλα γύρω ήσαν θαλά, θλίβερα και πένθιμα.

Ο νέος τραβούσε παραπάνω από νάταν άκόμα μεθυμένος. Μέσα στο κεφάλι του γύριζαν χίλιες δυό ιδέες. Τό καρδί του είχε φύγει. Αυτός είχε μείνει έξω. Τι θά γινόταν παιδί; Τι την ήθελε τέτοια ζωή! Για να ζήση, χωρίς άγάπη, χωρίς έλπίδα, χω-ρίς κα-ένα σκοπό στη ζωή!

Έκείνη που έλάτρευε τον είχε προδώσει!...Ένοιωσε την καρ-διά του να σπίγγεται. Έπρεπε να πεθάνη, να πεθάνη!...

Κύτταξε γύρω τον ζαλισμένο, με τα μάτια θαλά.

Τά φώτα του γκαζιού μοιάζανε με λυχ-τόρια. Η προκυμαία όστερ' από την πρωϊή άναστάσιση ήταν τώρα ήσυχη.

— Τη καρδί μου ό «Άγιος Γιάννης»! Θέλω να φύγω με τον «Άγιο Γιάννη»! φώναξε ό Λεών, σκουνοφυλτώντας όπάνω σε βα-ρέλια, σχοινιά και σανίδια.

— Έφωγε σου λέω! είπε πάλι ή μάνα του κι' έβουλούθησε να τρέξη πίσω απ' τό γυϊό της. Αυτή ή φορά, όμως, είνε έντελώς ήσυχη. Δέ θά πάρ έφέτος στη Νέα Γη ό Λεών...Κι' ως του χρόνου ή προδομένη άγάπη θά έχη ξεχαστή!

Για να πάψουν επί τέλους να άνέλκωπα πήγαινε κι' έλα, ή κυρά Ρεσσάκ μια στιγμή που είδ' ένα τελωνοφύλακα έκει κοντά, είπε στο παιδί της :

— Νά, ράτα κι' αυτόν τον άνθρωπο να σου πη.

— Έφωγε ό «Άγιος Γιάννης»! Η Παρθένά τό θέλησε να τιμαρηνθής, παιδί μου, ως τώρα!

Ο Λεών ρώτησε τον τελωνιακό κι' αυτός έσκασε στα γέλια.

— Τώρα...ό «Άγιος Γιάννης»! Αυτή την ώρα όδχρ περσάει τό άκρωτήριο Φινιστερο, παλλη-κάρι μου!

Ο Λεών έσπρώξε μια φοβερή βλαστήμια...

Του ήθελε κάτι σάν τρέλλα κι' άρχισε να τρέχη στην προκυμαία.

Ξαφνικά άκούστηκε ό θόρυπος ενός σόματος που έπεσε στο νερό κι' ή γοργά άπτόρα έμεινε κορφο-ένη στη θέσι της. Σπυρλδε, όμως, άμέ-σως κι' έβαλε τις φωνές :

Βοήθεια! Βοήθεια! Ένας άνθρωπος πνίγεται!

Από τό μαύρο νερό ό γυϊός άκουσε τη φωνή της μάνας του. Δέν έβγαλε τό θόρυβο καθόλου κι' έδωσε μια με τα πόδια του και γρέθηκε στην έπισπινια.

Μόλις, όμως, άρχισε ν' άναπνέη πάλι, μόλις έαναγύρισε στη ζωή, του ήθελε ξανά ή ένθυμια της προδοσίας της άγαπημένης του.

— Όχι, δέν δέν έπρεπε να ζήσω! Έπρεπε να πεθάνω γιατί πάντα θά τον βασάνιζε ή σάνη της προδοσίας της.

Η πο δόξα της πρώτης του άγάπης!

Τον έπιασε τότε και πάλιν ή τρέλλα.

— Τι τη θέλω τέτοια ζωή, συλλογίστηκε. Έγώ ό ίδιος δέν παρακάλεσα την Παναγία να πεθάνη στη θάλασσα...Νά που βρίσκομαι στη θάλασσα...Αυτή, λοιπόν, άς γίνει ό τάφος μου!

Έπαισε άμέσως κάθε κίνηση, έκλεισε τα μάτια κι' άρχισε να βυθίζεται...

Σέ μια στιγμή, όμως, αίσθανθηκε πως σταματούσε τό βύθισμά του από ένα δυνατό πιάσημα προς τα επάνω.

Τό σίδερο μαγής άρπάγης τον είχε πιάσει από τη ράχη του φορούματός του.

Μόλις τον άνέβασαν στην έπιφάνεια τέσσερα χέρια τον έπια-σαν, τον άναστήσαν και τον έβρξαν μέσα σε μια βαρκά.

Στη στιγμή ό Λεών έμεινε. Απολούθηκε τότε χωρίς άντί-σταση την κυρά-Ρεσσάκ, που τον έπρεπε στο τελωνιακό οκα-λοπάτι της άποβάσεως της προκυμαίας.

Την άλλην έβδωδα ό Λεών ξαναάρχισε την εργασία του στα λχθυροστά.

Ήσαν τώρα ήσυχος. Είχε καταβάλει κάθε προσπάθεια για να πνιγί. Κι' αν δέν τό κατάφερε, δέν έπαινε ό ίδιος, δέν έδειξε κομμά δειλία...

Αν δέν πνιγίθηκε, όμως, ό ίδιος, τό έκούσιο λουτρό πύ-ομα είνε ένα άλλο καλό άποτέλε-σμα. Στο βάθος των νερών του Σαίν-Μα' ό πνιγίμν για πάντα ή ένθυμια της άγάπης βρόντος...

Μισέλ Ρουαγιέ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Διήγημα της Σαρακοστής

Ο κύριος Νικολάκης, ο κραιοκανάτσος ήταν γνωστός σ' όλο το χωριό για το μπικρελίκι του. Ήπιε σαν γροφάδα! Φαντασθήτε λοιπόν τι έγινε μία μέρα στο χωριό όταν μαθαίνουμε ότι ο Νικολάκης έγινε καλόγηρος! Χάλασε ο κόσμος. Ο Νικολάκης Καλόγηρος; Άδύνατον! Τών αδυνάτων αδύνατον... Κι όμως ήταν αλήθεια. Και να πως έγινε το πράγμα:

Στη μέρα της Καθαρής Δευτέρας, ο Νικολάκης καθόταν στην ταβέρνα του Δημοκρίτου, έπινε και τραγουδούσε:

Καλώς την, την Σαρακοστή,
με σκόρδα, με κρεμμύδια,
φάρβα, έλγες και ταράμα,
τουρούα, σουπιές και μύδια.

Γλεντούσε από το πρωί, ή μάλλον το συνέχιζε το γλέντι του από το βράδυ της Αποκριάς. Καμιά διακοπή! Όλη την νύχτα έπινε αποκριάτικα και μύλι: χάραιεν ο ήλιος ροφούσε Σαρακοστιανά. Τό παιδί του καπελάτη, ο Νικολάκης, καθόταν με την πατατούρα, τα μακαρόνια, τα τυριά, τα λείψανα της πηχτας και τ' αυγά και έφερε μεζέδες της Σαρακοστής.

Έτσι πέρασε από το ένα καθιστό στο άλλο, πλέοντας μέσα στο κρασί, πιστός στα δόγματα της εκκλησίας, σαν εδωδής Χριστιανός. Και πως να μην είναι πιστός, σε μία τέτοια θρησκεία, που απαγορεύει τα κρέατα, τα φάρια, τα γάλατα και τα τυριά, μα άφινει να ρέει το κρασί κόκκινο και ανακουφιστικό, μέσα στις γιορτές, τα πανηγύρια της, τις χαρές της, τις δόξες και τις σαρακοστιές της, στις νηστείες και τις εξαιρέσεις της;...

— «Κατάλοιποι οίνου και ελαίου» λέει. Δοξαζόμενο τ' ενομά της και σεβαστής ή αποφασίσει της! Και σαν πιστός Χριστιανός συμμορφωνόταν ο Νικολάκης μ' όλα αυτά.

Κι έπινε πάλι το τραγούδι, δοξασιόν προς την ημέραν και στα όρια του θεού.

«Αν απόθάνω θάψτε με
κάτω από 'να κλήμα
να νιώθω σταφυλόουμο,
και μέσ' από το μύημα!

Το βράδυ παρακάμπε με φιλοκοιμμένο κρεμμύδι, χυπαδίσια και σουπιές ευδάτα, φάρβα με ένα λάκκο μεγάλο, για το «έλιον».

— Γιατί να μη μαγειρεύουν, όρε παιδιά και με κρασί;

— Για να το πίνουμε παρθένο! Απήντησαν ο πάτερ Νικολάκης, της γειτονικής Μονής που κατέβηκε στην πόλη να φωνή, και γύρισε, πριν κατεβεί στο Μοναστήρι, να χαιρετήσει όλα της χόρας τα κραιοποικίλα.

Ο ήλιος κόκκινος, αναμμένος, άναψε και κοκκίνησε τη θάλασσα από άκρη σ' άκρη, και ρόδιος όλα τα βουνά. Τό θέαμα αυτό, ή έρωδρα λάμψη και αποδόσεις έκλεινης της αβγής, έσπευσε να στρογγυλώσει στον Νικολάκη, τον παλιό θαλασσιόν, της θάλασσας θηρίδι και της κραιοθαλάσσης φόδητρο.

Νέταν ή θάλασσα κρασί,
νάταν ή βράνης κοίτες...

— Δεν τ' άφινεις αυτό, τον διάκοφεν ο Νικολάκης, να πάμε στο Μοναστήρι να χαλάσουμε τα κούλουμα;

— Στο Μοναστήρι! Απάντησαν ο Νικολάκης. Μα γιορτάζετε Κούλουμα και σεις;

— Μα τι μονάχα φυγοσάββατα θα έχουμε! Δεν είμεθα Χριστιανοί ήμερς! Πάμε μονάχα να φωνήσιν.

Και «έτοιγκοι» τον γαϊδουράκι του, που τό έλεγε, και εβασταγόν του, και τράβηξαν στην αγορά. Στολισμένα τα μαγαζιά με μωρπάς και κρασιόμας, κορδέλλες χάρτινες, φανάρια και σημαίες, είκομης της επαναστάσεως και όλων των ελληνικών πόλεμων. Θέσ μου, τι θούες, τι αίμα. Τι σφαγή, άπάνω από τα σαρακοστιανά έδωματα και τούς μεζέδες! Όποια έκασομυαί άδνικαί, έπάνω από την εκκλησιαστικήν εγκράτειαν και την ειρήνην των τροφών!

Σκυφτός όλίγον ο Νικολάκης, έγέμισε τροφίμα της ημέρας, τα διασάκια. Δέν παρέλειψε και τα αρχαία «τρογάλια», όυτε τα σύγχρονα τα «ερωτοκούκια». Άγόρασε και χάρακα κι άλλα θαλασσινά. Άγόρασε κ' άχινούς.

— Άντοι είναι οι καλόγηροι της θάλασσας! είπε στον πωλητή.

Για να εξαγιάσουν την ψυχή του.

Καλώς την, την Σαρακοστή, με σκόρδα, με κρεμμύδια, φάρβα, έλγες και ταράμα, τουρούα, σουπιές και μύδια.

— Μα την διαφορά, του απήντησαν ο γέρο φαρράς, ότι αυτοί έχουν τα άγκάδια απ' έξω απ' το ράσο!

— Είπε τοδλάχιτον γεμάτοι;

— Σάν Σαρακοστιανοί... ήγορευμένοι!

— Κράτα τό ζεμπίλι με τις άχυδάδες και τα κρεμμύδια, επανέ ο Νικολάκης στον Νικολάκη και πάμε. Τό «εβασταγόν» κεντρίει να κοφομεσαστή και πρέπει να τό ξεφορτώσουμε λιγάκι.

Και άνέδωκαν κατά τό Μοναστήρι, τραγουδώντας:

Της Σαρακοστής τό λάδι
θά μάς πάει εις τον Άδην
Πειρασμός εις τον χαβιάρι,
την ψυχή μας, δε την πάρη.

Οι άγιοι πατέρες περίμεναν.

— Καλώς τον Νικολάκη, τι καλά μάς έφερες!

— Ο Νικολάκης τούς απάντησε ήμέρωτος και συμβολικά, με μία του τόπου παροιμία:

— Την Τυρινή άποκρά
από γυναικα μακρά,
και σά κούλουμα ραπάνια,
— Εφομισμένα τα φουστάνια—
κι' έλες τις έφτε βδομάδες,
εις τό όρει ή κυράδες!...

— Πορεύου εις όδον ειρήνης! του είπεν ο Νικολάκης δείχνοντάς του την μεγάλην αΐδουσα του μαγειρείου, όπου, κάτω από καμάρες σκοτεινές και καπνισμένες, έθρασαν τεράστια καζάνια κοιλίζον, σαν παραφαγωμένοι ήγορευμένοι που ροχαλίζον.

Έσκυφεν ο Νικολάκης τι να ιδεί! Μέσα σε παχύν χυλόν, έθρασαν πασούλια λευκά και νόστιμα, με δλοστρογγυλες και παχουλές μαδρες έλγες, που φαινότουσαν, μέσα στο κόχλον, τό άνακάτωμα, σαν μελανοί καλόγηροι, να στριφογυρίζουν και να χοροπηδούν, και να χορεύουν με λευκόσκαρς κοπέλλες!

— Γιατί βάζετε τόσες έλγες σά πασούλια; Ρή-
τησε.

— Γιατί λάδι άγνό δεν επιτρέπεται, την Καθήρι βδομάδα, τού άποκριθίκαν.

Παρακάτω σά μεγάλα λείωνα γουδιά, καλόγηροι κοπάναν μαδρό χαβιάρι με λερόνι, και λίγο παραπέρα μέσα σε έλγες γελάδες, μεγάλες σαν ποτήριες άλγουν, παρασκευάζονταν ή ταρμασουλάα! Σε εσθλαίες τουοκάλες βράζαν άστακοί, με τό δικό τους διαλασσόνερο, έθω άνοιγαν τις άχυδάδες για δρεκτικά, και έθρασαν τις ευδάτες τις σουπιές και τα έφηρά χταπόδια. Χαλβάζε τού σουσαμίου παρασκευάζονταν μέσα σε ταψιά, τουρούα έθων των ειδών ήσαν συδαγμένα σε έυλοπινάκια, αδοτάραχα τηγανίζαν με σουσαμιάδα, κόκκινα σαν τό κοράλλι, και δρεκτικά σαν την ζεστή γυναικα, κί-
παρες τού βουνοβό και χόρτα-άγριολάχανα της γής, και πίνες φημέ-
νες με λερόνι, στη θράκα, και καλαμαράκια παραγεμιστά και έλγ ή έπι της γής εθλογία τού δψίστου, ή προτομασμένη προς παρηγορίαν των πιστών όπου νηστεύουν, τας μεγάλας Τεσσαρακοστιές βρισκόταν και πάρα... Βαρέλια, σαν θηρία άνοιξαν κ' έθρασαν τό έφορισμένο αίμα τους, μέσα σε μαστραπάδες και μοναστηριακές κραιοκανάτες, για να μεταγγισθί σε τάσια έύλινα μεγάλα, σαν πηγέδια. Ο Νικολάκης τάχε χάσει. Μορ άδτή ήταν ζωή μονούλα μου!...

— Θά τό πιεις! Θά τό πιεις! Φώναζαν τούρα στο Νικολάκη ο μοναχό δάξοντας μπρός του κανάτες κρασί. Είχαν καθίσει στο τραπέζι, τρώγανε, πίνανε και τραγουδούσαν:

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

Δέν ήξευρε πειά τι του γινόταν ο Νικολάκης. Κάθισε μαζί τους κι άρχισε τό γλέντι. Αδτός θάπινε τό κρασί, ή θά καταπίνετο όλόκληρος, μέσα στην μαύρη έκλεινη κραιοστρικυμία!... σκαρτόταν έλ-
ποντας τις γεμάτες κανάτες... Κ' έπινε, έπιανε ως πούπεσε κάτω έξωρος.

Όταν συνήλθε βρέθηκε σ' ένα κα-

Κούλουμα στο Μοναστήρι
άδειασέ το, τό ποτήρι.

ΑΣΤΕΙΑ

Η ΕΣΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΟΥ'ΙΛΣΩΝ

Ο Ούίλσον, ο άείμνητος Πρόεδρος της Αμερικανικής Δημοκρατίας, ο όποιος άπέκτησε τόση φήμη κατά τόν πανευρωπαϊκό πόλεμο, έπεισ από τις μεγάλες του οικονομολογικές και κοινωνιολογικές γνώσεις του, είχε και γνώσεις φιλοσοφίας που τό τις έζη-
σε σ' ένας φιλόσοφος. Μα όλοις ιδιαιτέρην άγάπην ήσυχολέιτο με
τι μαθηματικό προβλήματα και με τόν πνευματισμό.

Μία μέρα, σε κάποιο τοσιέζι, τό όποιο είχε δώσει ένας πολι-
τικός προς τμήν του, ο Ούίλσον είχε τίν άτυχία να καθεται άν-
ωρα σ' ένα μεγαλοβιομήχανο, που δεν αίσθανότανε καμιά άπο-
κρίση έκτίμηση σά φιλοσοφικά προβλήματα.

— Κατά τη γνώμη μου, ή όποια έλπιζω να είναι και ή γνώμη
αίτις λογικοί άνθρωποι—είπε έξαφνα ο μεγαλοβιομήχανος με μα-
γνύ σούρου και μεγαλότερη άναίδεια—ή λέξεις φιλόσοφος
όχι εστιασμένες. Άντε φιλόσοφο έδαν άνόητο, έδαν δεν θέλουμε
να τίν βάλουμε απ' εσάς. Δέ μου άρε, σάς παρακαλώ—ρω-
τά τόν Ούίλσον—κι χωρίς να είστε φιλόσοφο από ένα άνόητο;

— Τό πάλι εις ένός τραπέζι! του άποκρίθηκε άπα έστιατα ο
δουλογος Πρόεδρος.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ... ΒΥΡΕΟΔΕΨΗΣ

Όσο άνήκουν σε βασιλικές οικογένειες, άρχισαν ν' άντιλαμβάνο-
νται, ότι για καλό και για κακό είναι εφρόνιμο να μαθαίνουν κι ένα
λίγους, άπό κανείς δεν έξαιρεί της τύχης τα γυρίσματα.

Όλοι οι πρίγκηπες και όλες ή πριγκήπισσες σε κάτι καταγίνον-
ται σήμερα. Τό πρωτοπόστορο, όμως έπαγγελμα έδιόλεξε ή πριγκή-
πισσα Έλσα, έγγονή τού βασιλέως Γουσταύου της Σουηδίας.

Η πριγκήπισσα Έλσα πηγαίνει κάθε μέρα σ' ένα έργοστασί-
ο βρονοειδής φορεί την ποδιά της και εργάζεται σαν απλή εργάτις!

Η πριγκήπισσα Έλσα έχει γίνει σήμερα ένας τέλειος ευροστέ-
της φάτης τάξεως και ούτως ή άλλως έχει ξεσηφασμένο τό κε-
φάλι της.

Όσο παντοίι έφάνηκε την όχη μορφή ενός όσιου! Από τό δι-
ακό διακό άκούγοντουσαν γέλοια έσπασα σαν κρουσταλένια! Έ-
ίμερα πως βρήκε σά παλιά του χρόνια, όταν ήπληχε φάλας κό-
μας κι' αυτόν, όταν ήπληχον νιάτα, όρεξες, γέλοια, άγάπες και
έλπιες.

Ελπιόντας από τόν ύπνο, τό κρασί και από τα ένδεια ρίχτηκε
και τού κοροδύνειαν τα γέλοια άσχημένα.

Έως καλόγηρος φηλός, έηρός, σαν καφαλισμένο κυπαρήσσι, με
μύρο γυνάικι και μακρό, σαν γυνάικι τρώγον, τόν σταμάτησε.

— Πώς είς έλλογμένε μου! Έδώ είναι τό καλόν του άγίου
τροφίμου.

— Και τι έλέουν τα γλέντια μέσα στον Έγομένο!

— Γλέντια! Μήπως όνειρεύεσαι! Γλέντια στο Μοναστήρι. Ήπαγε
έτσι μου κατεμαρμένε Σατανά!

— Επ' δέν άκούω τις φωνές!

— Είναι τα τάγματα των άγγέλων και των χειρουργείμ, που
έπληρουν την ψυχή τού Έγομένου μου, για να εισέλθω
στη γροτιά, άπληλλημένη από πάντα πειρασμόν!...

Τό όροφον φάνηκε και ή μορφή τού Έγομένου!

— Τι συμβαίνει!... Τι θέλεις, τέκνον Νικολάκη; ρώτησε.

— Τι θέλω, ο στωχός!... Νά με πάρεις στο Μοναστήρι.

Μα πού έδώ καλόγηρος ισόβια!...

Και να πως ο Νικολάκης ο φαρράς, έβγαυε καλόγηρος
έκασομυαί άδνικαί, έπάνω από την εκκλησιαστικήν εγκράτειαν και την ειρήνην των τροφών!

Και τούρα έδαν κανίνας γέρος τού χωριού, πάει στο Μο-
ναστήρι, τη Σαρακοστή, για τη μετανόια και ρωτάει κρυ-
πτά τόν «έλεφόν»:

— Επαιρείται να δοκιμάσει κανένας, κρέας τη Σαρα-
κοστή;

— Ό πάτερ Νικολάκη, άπανταί σοδαρά, σαν Νόμος και
άπόρροη.

— Ελάς; Ποτέ!...

Και χαλάρει την κοιλιά του... Σταμ... Σταμ...

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ

Λουδοβίκος ο 15ος και ή μοναχή. Ή φάρσα της Βασιλεί-
σης! Αι μεταμφιέσεις τού Μ.Ναπολέοντος. Στά πανηγύρια.
Έν τφ μέσω τού λαού. Τι είδε σά πανόραμα. Ο τελευταί-
ος Μεντρεανού ψυχόραγε! Πώς μπερούσε να τρυπώση στόν
Παράδεισο.

Μία μέρα που ο Λουδοβίκος 15ος έργοζόταν σά γραφείο του,
σά παλάτι, παρουσιάσθηκε μία άδελφή τού έλέους και έζήτησε
να τού μιλήσει. Ο θυρωρός της άνηγορεύσε την είσοδο, γιατί ο
βασιλεύς είχε δώσει έντολή να μη τόν ένοχλή κανείς όταν εργά-
ζεται. "Υστερ' από μισή ώρα όμως ή άδελφή τού έλέους παρου-
σιάσθη και πάλιν σά άνάκτορα, λέγοντας ότι είχε νάνακουνόση
στόν βασιλέα σπονδαίοντα πράγματα. Μεία πολλά τελοσπάντων,
την άφηκαν να εισέλθω σά βασιλικόν γραφείον.

— Μεγαλειότατε, είπε τότε στόν Λοιδοβίκο, έρχομαι να συγα-
ρώ την Μεγαλειότητά σας για την άνάγκη σας απ' την τελευταία
σας άρρώστια και να σας παρακαλέσω να βοηθήσετε τό Μοναστή-
ρι μας, τό όποιο εύρίσκεται, οικονομικά, σά άθλιασθήτη κα-
ταστάσι...

Ο βασιλεύς, συγκινηθείς από τό λόγια της, της έποσχέθηκε
να έπισχρήσει οικονομικάς τό μοναστήρι. Ή μοναχή τότε έτοιμά-
σθηκε να φύγει. Μόλις έφθασε όμως στήν πόρτα, σπινάτησε και
έξασπασε σά ήχηρότατα γέλοια. Οι άδελφοί, κατάπληκτοι, τρέξαν
μέσα σά βασιλικό γραφείο για να δούν τι συμβαίνει.

— Θα είναι τρελή! τούς έρώτασε τότε ο βασιλεύς δείχνοντάς
τους τη μοναχή, ή όποια έξακολουθούσε να είναι σκασιμένη σά
γέλοια. Συλλαβετέ την!... χωρίς όμως να την κακομεταχειρισ-
θήτε!

Σά άκουσμα των λόγων αυτών, ή καλόγηρα έξασπασε σά νέα
γέλοια. Και μόλις μετά κόπωση όρα, όταν κατόρθωσε τέλος να
συνέλθω, είπε:

— Μα καλά... Δέ μ' άναγνωρίζει κανείς σας!...

Συνχρόνως δέ έπάταξε τό κάλυμμα που της έκείπατεν τό κα-
φάκι. Όλοι τότε έβρεξαν κόκκαλο. Ή δθεν καλόγηρα δέν ήταν
άλλη από την βασιλισσα, ή όποια είχε μεταμφιεσθή για να δια-
σκεδάσει λίγο και για να πείσει μίαν άποκηρύκτη φάρσα σάον βα-
σιλέα.

Μία από τις μεγαλύτερες διασκευάσεις τού Μεγάλου Ναπολέ-
οντος ήταν να άνακαταστήσει με τόν Παρισινό λαό, στις λαϊκές
έμποροπανηγύρεις, μεταμφιεσμένος σά απλό αστό. Κάποτε μάστιγα
—καθώς άναφέρει ο Λά Κοζ σά «Απομνημονεύματα της Άγίας
Έλένης»—σε ένα τέτοιο πανηγύρι, ο Ναπολέων ήρθε παζι του και
την Αετοκοράτεια Μαρία-Λοίζα, μεταμφιεσμένη σά...μοδίστούλα!
Άργότερα δέ διηγείτο με καμάρι στούς άδελφούς του, πως με κίν-
δυνο να χλιοπατηθή μαζί με τη νύμφα του από τούς Παρισινούς,
πλησίασαν ένα «παντοροματζή» και όφου έδωσε την δεκάρα του,
είδε μέσα από τ' όφθαλμό τού παντοράματος, την Α. Μ.
τόν Αετοκοράτεια των Γάλλων εν μέσω της οικογενείας
Του και της Άδελφς Του!...

Ο τελευταίος άπόγονος τού όίκου Μοντρεανού, τού
άριστοκρατικότερου όίκου της Γαλλίας—όταν ένοιωσεν
ότι είχε φθάσει σά τελευταία του, παρήγγειλε να τού
σφύρουν μίαν ένδυμασία καπουταιίνου, για να πεθάνη
φορώντας την.

Ο φίλος του Ιππόλυτος νά Μονγαδόν, ο όποιος παρί-
στατο στήν σκηνή αυτή, όταν άκουσε την ποράξην έπι-
θυμία τού γέρον άμαρτωλού τού είπε:

— Μα τόν Θεό, δέν έχεις άδικο! Άν δέν μεταμφιε-
σθής καλά, δέν θά έχεις έλπίς να κατωρθώσης να τον
πώσης μέσα σάον Παράδεισο!...

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

Και να λοιπόν γιατί
έκαλόγηρε ο Νι-
κολάκης: τη Λαθα-
ρή Δευτέρα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΤΟΝΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ρακά του και το κράνος του. "Επειτα ξαναγύρισε στον Ουγγολίνο και του είπε:

— "Η Γεζαβέλλα έπιε. Νομίζω πως πρέπει να πιω κι' εγώ. Εί-
ναι, διάβολε, η σειρά μου. "Έχει κρασί;

— Μάλιστα ναπεινάνα.

— Φέρε μου λοιπόν να βρέξω τὸν λάρυγγά μου.

— Ο Ουγγολίνος έφερε και τὸ φέρε ένα μεγάλο λαγῆν γεμάτο
κρασί κι' ένα χάλκινο ποτήρι, ποδιαντα μισὸ ὄκα!...

— Ο Φερουλιάν γέμισε τὸ ποτήρι, έπιε τὸ κρασί χωρίς νὰ πόση
ανάσα, πλατάγιασε τὴν γλῶσσα του σὲν τέλειος κρασοπατέρας και
έειπε στὸν Ουγγολίνο:

— Δὲν εἶναι κι' ὁσχημο. Λιγάνι νέο βέβαια, μὰ τί νὰ γίνῃ...
Δὲν μοῦ λῆς τώρα; "Έχεις ἄλλο ποτήρι;

— "Αλλά δὲ καπετάνιε.

— Λαμπρά! Φέρε λοιπόν τὸ ποτήρι σου
καὶ κάθισε κοντά μου.

— Ο Ουγγολίνος τάχασε:

— Πῶς, εἶπε, θέλετε νὰ...

— Ναί, ναί, πού νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος
δλους τοὺς Παρισίνους κανετλανάφτες.

— Θέλω νὰ κάτῃς κοντά μου. Σέρω πῶς σοὶ
κάνω μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ σοὶ τὸ εἶπα. Εἴ-
μαι φιλόσοφος και καλόβολος. "Εμπρός, λοι-
πόν. Εἰς πόθειαν σου διάβαλε!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΟΥΓΓΟΛΙΝΟΥ

— Ο Ρολάνδος Φερουλιάν έπιε ένα ἀκό-
μη ποτήρι και έπειτα έειπε στὸν Ουγγολίνο
πού τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμό:

— Καὶ τώρα φίλε μου, τί θὰ μοῦ δώ-
σης νὰ φάγω; ρώτησε ὁ λοχαγός.

— Ο Ουγγολίνος μῶλις ἄκουσε τὴν ἐρώτησι
αὐτὴ νὰ έχασε.

— Νὰ φάῃ; Θέλετε νὰ φάῃ; ψιθύ-
ρισ.

— Ναί, διάβολε! Θέλω νὰ φάγω. Τί
συμβαίνει καὶ μὲ στραβοκυντάξεις εἶπαι;

— Συμβαίνει, λοχαγέ μου, ν' ἀνῆκα εἰς
τὸν οἶκον τοῦ ξεχωστάτου "Αννα Μονμο-
ρανσὺ!...

— "Η "Αγία "Αννα νὰ τὸν φυλάτῃ!...

— Ο διάβολος νὰ τὸν πάρῃ!

— Πῶς εἶπατε;

— Τίποτα. Πῖνε καὶ λέγε.

— Ο ελεονόμος λοιπὸν τοῦ κ. Μονμο-
ρανσὺ μὲ δίνει ένα μικρὸ ποσὸν κάθε
χρόνῳ γιὰ νὰ διατηρῇ ἀναμμένο ένα καν-
τηλι στὸ παρεκκλήσιο πού εἶδατε, γιὰ νὰ
καθαρῶν τὸ πλαινόστρον καὶ νὰ ξεσκονί-
ζω τίς ἄγιες εἰκόνας...

— "Ε, λοιπόν μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν μπορῶ
νὰ τὰ βγάλω πέρα και νάχω πᾶν: οὗτε φαγὶ στὸ μαπηλεῖο μου.

— Καλὰ ἂν' τὸ μαπηλεῖο σου δὲν κερδίζει τίποτα;

— "Αλλοτε ἐκέρδιζα, καπετάνιε μου. "Αλλοτε εἶχα τακτικὰ ξέ-
νους. Μὰ τώρα... Τώρα τὰ χρόνια εἶναι δύστυχα και φτωχὰ. Σπά-
νια φαίνεται παλάτις δὴ πέρα. "Ερχονται παντὶ τακτικὰ οἱ ὀπλο-
φόροι τοῦ στανυάρχου και πίνουν. Μὰ αὐτοὶ κακοπληρώνουν.

— Συχνὰ μάλιστα μὲ δέρνουν!

— Χίλιτοι διαβόλοι! Κοιλία τοῦ Σατανᾶ! Κόρν ντὲ λὶ κόρνε! Τί
μοῦ λῆς φίλε μου! Καὶ πῶς τὰ βγάξεις πέρα;

— Χμ... "Αν δὲν ἦταν καὶ τὸ δάος αὐτὸ, ἐδῶ κοντά, λοχαγέ
μου, θὰ εἶχα φοφῆσει τῆς πείνας.

— Ο Φερουλιάν δοχίως νὰ γελᾷ δυνατὰ.

— "Αὶ ἐκατάλαβα, εἶπε. Κυνηγᾷς κερφά. Εἶσαι λαθροθῆρας.

— Ο Ουγγολίνος ἔν: ὁμαξέ. Μὰ ὁ Φερουλιάν έπνευσε νὰ τὸν κερθ-
συχῶσ:

— "Εγὼναι σου, φίλε μου, μὴν ἀνησυχεῖς. Κάνεις πολὺ καλὰ νὰ
φροντίζεις γιὰ τὸ καθημερινὸ σου. Λέγε λοιπὸν ἀφοβᾷ

— "Αφοβᾷ... μουμούρισε ὁ Ουγγολίνος. Κι' ὅμως τὴν ἄλλη
φορὰ ὁ κ. Μονμορανσὺν κρέμασε ένα φτωχὸ χωρικὸ γιὰτὸ σκότος
ἐν: λαγὸν τὸ δάος του. "Αὶ τί τὰ θέλετε. "Ο κ. Μονμορανσὺν ἔχει
ἐλλάξει πολὺ. Δὲν εἶναι παιὶ ὁ καλόκαρδος ἱππότης τὸν παλαιῶν
καλῶν χρόνων. "Ο ἀτυχος γάμος του μὲ τὴν "Αρτέμιδα Βιλλανδρό,

τὰ δυστυχῆματα πού τοῦ έτυχαν, τὸν ἔχ:ν κάμει σκληρόν, πολὺ
σκληρόν!...

— Σὰ πιστεύω, φτωχέ μου φίλε, τοῦ εἶπε ὁ Φερουλιάν. "Εγ-
νοια σου ὅπως. "Εγὼ δὲν εἶμαι σὲν τοὺς ἄλλους. "Εγὼ ἔχω καλὴ
διάβαλε! Φέρε λοιπόν, τί ἔχεις νὰ φάγω. Θάῃς κυνηγὶ βέρβαι και
κυνηγὶ ἔκτακτο.

— Ο Ουγγολίνος βέβαιος ὅτι δὲν κινδυνεύει πειὰ, πλατάσσε στὸ
ποῖχο, πρᾶβῆσε μὴ σανίδα κι' ἔβγαλε ἀπὸ καὶ δύο πέδιλους, μὴν
λαγὸ κι' ένα μποῦτι ἀπὸ ξοχαδὶ, ψημένα τῆς ὁρας.

— Μόλις τὰ ἀντίκρυσιν ὁ Φερουλιάν ἐνθουσιᾶσθηκε. Πλατάγιασε
τὴν γλῶσσα του, χιπήσσε τὴν γροθία του σὲν τραπέζι και οὐλοῖσε
χαρούμενος:

— "Ετσι μπράβο! Κόρτε ντὲ μπάμο! Κέρτα τοῦ Βελζεβὸλ!
Φλόγες εἴ: Κολάσσε! Αὐτοὶ εἶναι βασιλικοὶ μεζέδες φιλα-
ρικο μου!...

— Ο Ουγγολίνος τὰ ἐποθεῖσσε ὅλα αὐτὰ σὲν τραπέζι, ἔφαγε
και ένα κομμάτι κριθαρένιο ψωμί, κουβάλησε ἄφρον ἀκόμη κρασί
κι' ἐκάθισσε ἀντίκρυν στὸν λοχαγὸ.

— Ἀρκετὴ ὅρα δὲν ἀκουγόνταν μέσα στὸ μαπηλεῖο παρὸ τὸ τραγί-
νισμα τῶν κρεάτων. "Ερωσαν και οἱ δύο τοὺς σὲν πινταῖοι λό-
κοι. "Ερωσαν χωρὶς νὰ μιλοῦν. Μασσοῦσαν σιωπηλῶς!

— "Οταν τελειώσαν, ὁ Φερουλιάν κατέβασε μισὴ ὀκτὸ κρασί δὴ
μιάς, σφουγγίσσε τὰ μεγάλα, ἄγρια μoustakia του και εἶπε στὸν
Ουγγολίνο:

— Τώρα, φίλοῦ μου, λέγε. Θέλω νὰ
μάθω τί γίνεται ἐδῶ στὴν περιφέρειά σου.

— Μένει μόνος του ὁ κ. Μονμορανσὺ;

— "Οχι, ἐξοχότατε.

— Λέγε με λοχαγὸν διάβολε.

— "Οχι, λοχαγέ μου.

— Χμ... Καὶ ποιοὶ τοῦ κρατοῦν σι-
τροπία;

— Εἶναι προσκακολλημένοι σ' αὐτὸν
διάφοροι εὐγενεῖς. Οἱ κ. κ. Ρολάν, Σε-
τέ, Παντανάσι, ὁ μορκεῖσος Βοέντνι, ὁ
κόμης Χάστεν κ' ἄλλοι. "Ακόμη μνηστὴρ
στὸν πύργο και οἱ δύο γυνὶ τοῦ σταυλό-
χου, αὐτοὺς πού ἀπέκτησε ἀπ' τὸν δούτερο
γάμου του.

— Λαμπρά. Τὸν κόμητα Κανδάλ τὸν
γνωρίζεις;

— "Οχι, μὰ ἄκουσα πολλὰς φορές νὰ
μιλοῦν γι' αὐτόν. Τὰ χτήματα του κι' ὁ
πύργος του ἀπέχουν ἀπὸ δὴ τέσσερες ἡμέ-
ρες. Βοσκονοῦνται δηλαδὴ, λίγο πρὶν δὲξῇ
ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Βάτσα. Γιὰ τὸν κόμητα
Κανδάλ ἔλεγε πῶς εἶναι ἐλεήμων καὶ καλό-
καρδος. Εἶναι πολὺ νέος και τὸν ἀγαποῦν
πολλοὶ οἱ ἄνθρωποι του.

— Ναί, εἶναι ὡς εἰκοσιδύο χρονῶν.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν λοχαγέ;

— Αἰεὶ καί.

— Τόσο τὸ χειρότερο τότε.

— Νομίζω πῶς εἶπες τόσο τὸ χειρ-
τέρο. Γιατί;

— Γιατὶ ὁ κόμης Κανδάλ, εἶναι ὀθ-
νότης, διαμαρτυρούμενος.

— "Ε, κι' εἶπαι;

— Πῶς εἶπαι; Νομίζετε πῶς δὲν βλέ-
πω, δὲν καταλαβαίνω, δὲν σκέπτομαι; ἄγῳ λοχαγέ; Εἶμαι τέρ-
τὸ ξέρω. Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ βλέπω τί γίνεται...

— Καὶ τί γίνεται λοιπόν; "Η μᾶλλον τί πρόκειται νὰ γίνῃ;

— Τί πρόκειται νὰ γίνῃ; Τρομερὰ πράγματα. Βοσκόμενες,
λοχαγέ, στίς παραμονὲς τρομερῶν ἀναστατώσεων και ἀνατροπῶν.

— Τὸ βεβαίανουν ὅλοι αὐτοὶ, τὸ προείπαν οἱ ἀστρολόγοι πού διαβό-
ζουν ὅσα πρόκειται νὰ γίνον στὰ ἄστρα. Σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Γα-
λία ὁ κόσμος εἶναι χωρισμένος σὲ δύο στρατοπέδα. Στοιὺς καθολι-
κούς και στοὺς Ὀθγενότους. Οἱ καθολικοὶ εἶναι οἱ πρὸ λοχαγῶν.

— "Εχουν μαζί τους τὴν ἐννοία δόναμ. Κι' ἀργὰ ἡ γρήγορα τὰ δύο
αὐτὰ στρατοπέδα θὰ συγκρουσθοῦν, θὰ αἰματοκυλίσουν! Ναί,
ναί, θὰ τρέξῃ αἷμα, θὰ
τρέξῃ αἷμα, παντοῦ και
στὴν ἐπαρχία μας.

— Μὰ τότε, καλέ
μου φίλε, ρώτησε ὁ Ρο-
λάνδος, κατὰ τὴ γνώμη
σου ἕνας ἱππότης ὅπως
ἐγὼ, πῶς ἐπιθυμῶ νὰ
θεμελιώσῃ τὴν τύχη του
πάνω σὲ σεσερές βά-
σεις μὲ ποὺ ὀπ' τὰδὸ
μέρη πρόπει νὰ πᾶ;

— Μὲ τοὺς καθολικοὺς ἢ

— Μὲ τοὺς Ὀθγενότους;

— Συγγνώμη, λοχαγέ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ουγγολίνος. Οἱ Ὀθγε-
νῶτες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι εὐγενικοὶ και ψυχροί.
Οἱ καθὼν ὅλας τῆς δυνατῆς θυσίας, πρὶν ἀποφασίσουν νάρθουν
στὰ χεῖρα μὲ τοὺς καθολικοὺς. Πολλοὶ θὰ μεταναστεύουν. Οἱ
πρὸ τοῦ θά ῥηθῶν ἀσπλο και κταφύγιο στίς σπηλιές και στὰ
δὲση, ὅπως τὸ ἐκάναν ἐξάλλου και ἄλλοτε... "Αλλά...

— "Εδῶ, ἡ βίβα και βραχνή φωνὴ τοῦ καμπούρη ἄρχισε νὰ γί-
νεται ἐπίσημη, σὲν τῶν προφητῶν δταν ἀνῆγγεῖλαν τὴν πτώσιν
τῆς "Ιερουσαλήμ.

— "Αλλά, ἐσπᾶνισσε, δταν θὰ ῥηθῶνουν νὰ σκοτώσουν τοὺς δε-
στυμένους αὐτοὺς σὲν ἄγρια θηρία, δταν θὰ τοὺς κυνηγᾶν
ἐν: ἐκείνοι θὰ τρέχουν ἀφίνοντας πίσω του, αὐλάνια ἀπὸ αἷμα,
καὶ οἱ κατηνικαστεύμενοι θὰ ἀγανακτῶνουν και θὰ ῥηθῶνουν
ἐκείνη. Καὶ τότε θ' ἀρχίσουν τρομερὰς ἀντεκδινήσεις. Καὶ ἄλ-
λοισμο και τρισαλλοῖσμο σὲ κείνους πού θὰ τίς προκαλέσουν.

— Μὰ μήπως ἀγαπητέ μου, εἶσαι Ὀθγενότος; ρώτησε ὁ λοχα-
γός, βλέποντας μὲ κατὰπληξὶ τὸ συχαμρὸ ἐκείνου ἄνθρωπου, τὸν
κακοφτωμένον ἐκείνου καμπούρη, τὸν ἀνθρώπινον ἐκείνου δαι-
μονα νὰ μεταμορφώνεται ἐξωφινικὰ μπροστά του.

— "Η ἐρώτησι αὐτὴ ἐκάνε ὅλη τὴν ὀρμή τοῦ καμπούρη νὰ κα-
πεῖσσε.

— Δὲν εἶμαι τίποτε, εἶπε. Εἶμαι μονάχα ένα σκυλῆκι πὸ ὅποιο
δὲν ἔλειν ν' ἀφήνῃ τὸ πὸ ποδοπατήσουν. "Εχω
καὶ γὰ τὴ δειλὴ πονηρία μου, ὅπως και ὁ
λαγός. Τί νὰ θέλεις! Ἀγαπῶ τὴ ζωὴ!

— "Εν ὅμως ἔρε; τί βάσανα μὲ πονίζουν κάθε
μέρα! Εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ κρασιοῦ και τοῦ ψω-
μοῦ πού τοὺς δίδω νὰ φᾶν σὲν τραπέζι ὁ ἐνας
μὲ κλασάδι, ὁ ἄλλος μὲ φωνάζει βρομερὸ σκύλλε
και τὰ λεπτὰ πού κάνει νὰ μὲ πηλῶσουν, μὲ
τὰ πιντὰ καὶ ἀναποῖτα φωνάζοντας: νὰ πάρτα.
Εἰς ὅπως ἔχω ν' ἀγῶνισθῃ ὅπως ὅλ: οἱ ἄλλοι ὀν-
θωμοι. Εἶπα κι' ἐγὼ μὲτῆρα ἢ ὅποια ῖσως νὰ
μ' εὐρίσκει δοκίμο.

— Πῶς εἶπαι; Νομίζετε πῶς δὲν βλέ-
πω, δὲν καταλαβαίνω, δὲν σκέπτομαι; ἄγῳ λοχαγέ; Εἶμαι τέρ-
τὸ ξέρω. Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ βλέπω τί γίνεται...

— Καὶ τί γίνεται λοιπόν; "Η μᾶλλον τί πρόκειται νὰ γίνῃ;

— Τί πρόκειται νὰ γίνῃ; Τρομερὰ πράγματα. Βοσκόμενες,
λοχαγέ, στίς παραμονὲς τρομερῶν ἀναστατώσεων και ἀνατροπῶν.

— Τὸ βεβαίανουν ὅλοι αὐτοὶ, τὸ προείπαν οἱ ἀστρολόγοι πού διαβό-
ζουν ὅσα πρόκειται νὰ γίνον στὰ ἄστρα. Σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Γα-
λία ὁ κόσμος εἶναι χωρισμένος σὲ δύο στρατοπέδα. Στοιὺς καθολι-
κούς και στοὺς Ὀθγενότους. Οἱ καθολικοὶ εἶναι οἱ πρὸ λοχαγῶν.

— "Εχουν μαζί τους τὴν ἐννοία δόναμ. Κι' ἀργὰ ἡ γρήγορα τὰ δύο
αὐτὰ στρατοπέδα θὰ συγκρουσθοῦν, θὰ αἰματοκυλίσουν! Ναί,
ναί, θὰ τρέξῃ αἷμα, θὰ
τρέξῃ αἷμα, παντοῦ και
στὴν ἐπαρχία μας.

— Μὰ τότε, καλέ
μου φίλε, ρώτησε ὁ Ρο-
λάνδος, κατὰ τὴ γνώμη
σου ἕνας ἱππότης ὅπως
ἐγὼ, πῶς ἐπιθυμῶ νὰ
θεμελιώσῃ τὴν τύχη του
πάνω σὲ σεσερές βά-
σεις μὲ ποὺ ὀπ' τὰδὸ
μέρη πρόπει νὰ πᾶ;

— Μὲ τοὺς καθολικοὺς ἢ

— Μὲ τοὺς Ὀθγενότους;

— Συγγνώμη, λοχαγέ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ουγγολίνος. Οἱ Ὀθγε-
νῶτες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι εὐγενικοὶ και ψυχροί.
Οἱ καθὼν ὅλας τῆς δυνατῆς θυσίας, πρὶν ἀποφασίσουν νάρθουν
στὰ χεῖρα μὲ τοὺς καθολικοὺς. Πολλοὶ θὰ μεταναστεύουν. Οἱ
πρὸ τοῦ θά ῥηθῶν ἀσπλο και κταφύγιο στίς σπηλιές και στὰ
δὲση, ὅπως τὸ ἐκάναν ἐξάλλου και ἄλλοτε... "Αλλά...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

— "Ο λακῆς πού πλετύησε και πού ἔμεινε... λακῆς μ' ἔλα του
τὰ ἐκατομμύρια. "Ο ἀμαξῆς τοῦ Λέου. "Πάρτον ἢ θὰ τὸν
πάρω ἐγὼ!... "Η μαγεῖρσισα πού ἔγνευε πολυεκατομμυριού-
χος. "Ενα ἐπεισόδιο στὰ δέατρο. "Εγὼ εἶμαι, ἡ Μαρία!...

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν μεγάλων χρηματιστηριακῶν κῶλων τοῦ
"Αγγλοῦ τραπέζιου Λέου, ὅπου μέσα σὲ λίγες ὥρες ἔγινοντο ἡ
ἐκερδ ῥεοτο ὁλῶνῆρες περιουσίες σὲν χρηματιστηρίῳ τοῦ Λονδί-
νου, κάποιος λακῆς, ἔτυχε νὰ εὐνοηθῇ τόσο ἀπὸ τὴν τύχη, ὅστε
ἔγνευε ἔσφινικὰ βαθύπλουτος. "Επειδὴ δὲ ὁ κύριός του, εἶχε, ἀντι-
θέτως, καταστραφεί, ὁ νεόπλουτος λακῆς ἀγόρασε τὸ πολυτελές
ἀμάξι του.

Μιά μέρα, ὁ πῶς λακῆς διέταξε τὸν ἀμαξῆ του και τοῦς λακῆ-
δες του, νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν ὁδὸ Χρηματιστηρίου και νὰ τὸν
περιμένουν ἔξω ἀπὸ κἀποιο χρηματιστηριακὸ γραφεῖο. "Ετσι και
συνέβη. "Ο νεόπλουτος λακῆς μῆλῃς μέσα στὸ γραφεῖο και ἔδωσαν
ἐντολὴ νὰ τοῦ ἀγοράσουν μερικὰ χρυσάγραφα. "Οταν ὅμως βῆκε,
ἀφρημένος καθὼς ἦταν ὄντι νὰ μῆλῃ μέσα σὲν ἀμάξι του, ἀνέ-
βηκε στὸ πίσω καθίσμα, τὸ προορισμένο γιὰ τοὺς... λακῆδες. "Ο
ἀμαξῆς, ὅπως ἦσαν ἐπόμενοι, κατεπλῆγῃ μὲ τὸ
ἀλλοκοτὸ αὐτὸ φέρισμα τοῦ κνῶρου του.

— Τί κάνετε αὐτοῦ; τοῦ φώναξε. Πού εἶναι
ὁ νοῦ σας;...

— "Ο νεόπλουτος πῶς τοῦ ᾄδε ἀμέσως. Κατέ-
βηκε ἀπὸ τὴν... τέως θέση του και μπαίνοντας μὲ
μεγαλοπρέπεια μὲς στ' ἀμάξι του, ἀπήντησε στὸν
ἀμαξῆ:

— Σιωπή, κύων! Δὲν βλέπετε ὅτι δοκιμάζω
νὰ δῶ ἀν... χωρὶς νὰ καθίσουν πίσω ἀπὸ τὰρά-
ξι δὴν τρέξῃ ἀκόμη λακῆδες; Αὐτοὶ πού εἶω δὲν
μοῦ ἀρκούν και σκέπτομαι νὰ πάρω κι' ἄλλους!

Μεταξὺ τῶν ἀποτόμως πλουτησάντων κατὰ
τὴν πρωτοφανῇ γιὰ τὰ χρηματιστηριακὰ χρονικά
τῆς "Αγγλίας ἐκείνην ἐποχὴ, ἦταν και ὁ ἴδιος ὁ
ἀμαξῆς τοῦ τραπέζιου Λέου. Μιά μέρα ὁ κύ-
ριός του, ὁ ὅποιος εἶχε προμηθευθεῖ δύο νέα ἀμά-
ξια, παρακάλεσε νὰ τοῦ συστήσῃ καταλλήλους ἀ-
μαξῆδες. "Ο ἀμαξῆς, πράγματι, τοῦ παρουσίασε
δύο φίλους του.

— Εἶνε καλὸς αὐτὸς ἐδῶ; τὸν ἐρώτησεν ὁ
Τραπεζίτης, δείχνοντάς του τὸν ένα ἀπὸ τοὺς δύο
ἀμαξῆδες.

— Θαυμάσιος! Τόσο καλὸς, πού ἂν δὲν τὸν πάρῃ ἡ "Εξοχότης
σας στὴν ὀπηρεσία της θὰ τὸν... πάρω ἐγὼ!... ἀπήντησεν ὁ πλου-
τῆρας ἀμαξῆς.

— "Ιδού κι' ένα ἄλλο ἀκόμη ἀνέκδοτο, ἀναγόμενον στὴν ἴδια αὐτὴ
ἐποχὴ. Τὸ παραλαβάνομε ἀπὸ τὴν "Αλληλογραφία τῆς Δυνακί-
σας τῆς "Ολδάνης:

— Μιά ἀπὸ τίς τελευταῖες αὐτῆς βραδυάς, πρὶν κυρία, ὀνόματι
κ. Μπ. γκόν, εἶχε πάει στὴν ὀπαρα μαζὶ μὲ τὴν κορη της. Λίγη ὀρα
πρὶν ὀρχίσαι ἡ παρᾶστασις, μῆλῃς μέσα σὲν θεωρεῖο τους, καὶ κα-
τέλαβε μία θέση μπρὸς-μπρός, μία γυναῖκα σεραταδῶς δοκίμη, γυ-
μένη ὅμως μὲ τὰ πλουσιώτερα ὀφράματα πού μπορεῖ νὰ φαντασθῇ
κανεῖς και φορτωμένη μαργαριτάρια. "Η δεσποινὶς Μπενγκόν, μό-
λις εἶδε τὴν παρᾶσσην αὐτὴ γυναῖκα, εἶπε στὴ μητέρα της:

— Καλέ, μοῦ, γιὰ κύτταξε αὐτὴν τὴν πλουσιοντυμένη κυρία...

Πῶς ροιᾶζει τῆς μαγεῖρσισας μας τῆς Μαρίας...

— Σιωπὴ, κόρη μου, ἀπήντησεν ἡ μητέρα της. Λὰς πράγματα
ἀδύνατα...

— Μὰ γιὰ κύτταξε τὴν καλὰ κυρία, ἐπέμεινε ἡ κόρη.

— Πράγματι, εἶπεν ἡ κυρία Μπενγκ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΔΙΧΤΕΜΠΕΡΤ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μιά μέρα, όταν γύρισε ο Ζάν στο σπίτι του, είπε της μικρούλας Λόττας, της γυναικούλας του:

— Καθαρή Λόττα, πιάσ' το!

Παι να πάω για κάποια δουλειά του γραφείου στο Σουασόν. Θα λείπω εικοσιτέσσερες ώρες...

— Μ' τράβη, του απάντησε η Λόττα. Θα λείψεις σύ και θα διασυνεδάξω, κ' εγώ θα μείνω μόνη μου και θα κάμω του κόσμου τις τούλλες!

Είχαν μερικά άσπια για τις τούλλες που θα έκανε η Λόττα κι' έπειτα άλλαξαν θέμα ομιλίας.

Την άλλη μέρα, όμως, η Λόττα ήταν μελαγχολική πολύ. Όσο έπληοιζε η ώρα που χωριζόταν, τόσο της βαρύνονταν το ρόγνιμα. Εικοσιτέσσερες ώρες βροχών γρήγορα, της είχε πη δ' αντρας τη... Δεν είν αυτό, αλήθεια, όμως! Εικοσιτέσσερες ώρες είνε κάτι φοβερό... Είνε μιά ώρα και μιά νύχτα δολοκλήση... Και είνε καταπληκτικό... Μπορεί να συμβή σ' αυτό το διάστημα. Μπορεί να την πατήση κανένα αυτοκίνητο, μπορεί να της επιτεθούν άπαχδες στο δρόμο, μπορεί να πιεση φωτιά το σπίτι, χωρίς να είνε εκεί ο Ζάν να την υπερασπισθή. Μπορεί κι' αυτός να έποστη καμιά επίθεση στο τραίνο, να γίνει κάποια σύγκρουση, χωρίς να είνε εκεί η Λόττα να βάλει εμπρός του το κορμί της και να τον προφυλάξω... Μήπως κάθε μέρα δε διαβαζόμαστε τέτοια δυστυχήματα στις εφημερίδες;

Την ώρα που δεινόουν ο Ζάν ήρθε όλος δρεξί, έπρόσεξε, όμως, άμέσως, ότι η Λόττα έτρεχε με το στανιό, ήταν άφηρημένη και του άπανθεσε με μονοσυλλαβά.

Γιατί; Επληξή τη ρώτησε:

— Τι έχεις Λόττα; Μήπως δεν είνε καλὰ; Σ'ό πρόσωπο της γυναικούλας του διαγράφει ένα όρχο, ψεύτικο χαμόγελο. Δεν έχει τίποτα, λέει. Είνε θαυμάσια, αλήθεια. Κι' άρχίζει μιά φλυαρία άκατασχετη που δεν έχει συγκριτικό.

Ο Ζάν, όμως, έπιμένει. Τη στενοχωρεί πολύ.

Επ' τέλος η Λόττα ψιθυρίζει:

— Αφ' όσον μ' δεν είνε τίποτα! Μιά άνοησία, έπ' τέλος!

— Δόξα σοι ό θεός που άρχίζεις να όμολογής! Έλα τώρα, πές μου όλη την αλήθεια.

— Άχ, αν μπορούσες να μ' ηγήγαινες αυτό το φοβερό ταξίδι!

— Φοβερό; Γιατί; Μόνο εικοσιτέσσερες ώρες θα λείπω. Την ημέρα την περνάς με τις φίλες σου. Μιά νύχτα με τον ύπνο γρήγορα περνά...

— Ναί, και το σπίτι που θ' ε' έρημο;

— Ο άνδρας της την μαλώνει γλυκά, προσπαθεί να την φέρη στο λογικά της. Η Λόττα φαίνεται έπ' τέλος πως ήσυχάζει όρεκτά.

Όταν ήλθε η ώρα του τριάντου, η Λόττα ψιθυρίζει:

— Ζάν, να σέ συνοδεύω ως το σταθμό;

— Ά, όχι, αυτό! Δεν το θέλω! Φοβάμαι τις διαχύσεις εμπρός σε τόσο κόσμο.

— Έλα, έλα, Λόττα μου, της λέει γλυκά, φρόνιμα μικρούλα μου, ε' ετοιμάσουμε τις βαλίτσες... Καθισμένοι τώρα στον καναπέ ανταλλάσσουν λόγια παθητικά. Η Λόττα άναστενάζει.

— Μ' αγαπής;... του ψιθυρίζει... Δε θα με ξεχάσες;... Δε θ' αγαπήσης έπει κάτω καμμιάν άλλη;... Μην ξεχάσες τις παντούφλες σου;... Θα μού στείλεις τηλεγράφημα άμέσως; Τα μαντήλια είνε στην άριστη σου τόψη; Η καρδιά μου ραγίζεται!

Επ' τέλος φτάνει η κρίσιμη στιγμή. Το ταξί ήρθε και περιμένει κάποιον...

Η Λόττα πέφτει δολοκλήτως στην άγκαλιά του Ζάν. Αυτός την σφίγγει, την φιλεί και καταβαίνει τέσσερες - τέσσερες τις σκάλες σκουπίζοντας τα δάκρυα, όχι τα δικά του, άδελφά - αυτός είνε άνηστος, έπ' τέλος! — αλλά της Λόττας της θεοτέρας!

Πριν μ' η μέρα σ' άμα; έδήλωσε ψηλά τα μάτια του και χαμογέλασε. Έπει έπάνω στο παράθυρο φαίνεται ένα πονεμένο πρόσωπο κι' ένα λευκό χεράκι άνεμίζει ένα μαντήλι...

Όταν άφ' όσον ο άνδρας της, η Λόττα δάν μπορεί να μείνη όση μιά στιγμή στο σπίτι της. Προς άμέσως ένα άρξει και πήγε σ' ός έβλεπες της ε' Ντενιόρ. Έπει την κόνεσαν στο τραπέζι. Άχ, αυτό το δείπνο τι ατέλειωτο και τι άπορηστικό πού

ήταν! Σ' όλη τους τη ζωή ο Ντενιόρ δέν ήσαν τόσο βαρετά...

Άκους εκεί να πη ή εξαδέλφη της πως ο χωρισμός είνε κάτι χρήσιμο σ' ένα άντρώπο και πως μερικά παιδικάκια κομμάτια είνε όχι δείγματα αλλά γελιογραφίες της άγάπης! Άν είνε όνομα η Λόττα θα την έπνιγε την εξαδέλφη της!

Επ' τέλος ξαναγύρισε στο σπίτι της. Τι έζησε της φάντα και πως στενοχωρήθηκε που βρόδηκε μόνη της σ' όλη φωλιά έπει της άγάπης! Και να συλλογίζεται τώρα πως ο άγαπημένος της άντρώπος βρισκότανε την ίδια στιγμή εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά και ποιος ξέρει ποιοι φοβ' όροι κίνδυνου το άπειλούνται, γιατί να μπορεί να σκεφθή ούτε το δαχτυλάκι της για να τον βοηθήσει; Ά, με αυτό ήσαν πολύ!

Μήπως, όμως, και το σπίτι είνε λίγο με πόν; Άν έπ' τις σκοτεινές γωνίες φανερώνονταν πένθιμα φαντάσματα. Κάτι παρ' όλη τριξίματα άκούγονται... Ά, τι φοβερό! Χθες άόμα βίλα, η Λόττα ήσαν ένα χαϊδεμένο κορίτσι. Σ'ό σπίτι του ποτέ της έπαιρνε τη μπόννα της να κοιμάται στην κάμαρή της, γιατί ήν πάντα το φόβο της νύχτας!

Οι ίδιοι φόβοι την ξαναπιάζουν τώρα. Ένδ χτυπά δυνατά η καρδιά της, ψάχνει σ' όλη ντουλάπα των φορεμάτων με το πελάδι καθέστερη, για να βεβαιωθή πως δέν είνε κανένας κομμάτι στο σπίτι. Και όταν έπνιγε να πλαγιάσ' — όλομύναχη! — στο πελάδι άσπερο κρεβάτι, έπνιγε φόρα σκεδόν κι' άνέμενε γρήγορα, για να μην προλάβη να τη, πιάσει το πόδι κανέναν Άράνη... άν ήσαν νάταν κομμάτι άπό κάποιον!

Φυσικά η Λόττα δέν μπορεί να κοιμηθ'... Ένα πλήθος πενήμων έντε-άσωνων την άνασταίνουν. Το κύλισμα των έπιτημάτων το κινήνουν, οι κωδωνισμοί των τράν, άνηχούν σ' αυτή της άν όργηνη καταστροφής. Η άγριος φωνές άνδ' μεθύσιμα την κάνουν να φοβάται νουκερινή επίθεσι. Ένα μακρινό αλλά δυνατό σφύγμα τριάνου την έκανε ν' άναπνήσχη όλη.

Το σφύγμα αυτό της έθύσε πάλι το σιδηροδρομικό δυνατήματα. Ή άν φοβερό άν ο Ζάν βρισκότανε έπιπλωμένος σε κομμάτι σιδηροδρομική γραμμή, γεμάτος αίμα! Ά, όμως, κοιμάται ήσυχος σε κανένα δωματίο ξενοδοχείου. Αίτι όδ' ε' ν' λιγότερο φοβερό, βέβαια, άλλα ποτέ τίποτα...

Άλθ' είν, όμως, τη; είνε πως ήγαν σ' ό Σουασόν!... Η εφημερίδες είνε γεμάτες έσοιστορίες συζύγων που πάνα και γλιτώνει, ένδ ή άνέμενες ή γυναικούλες τους τους περιμένουν σ' άνέκρια...

Μπα, μπα, τι κάθεται και σκέπτεται, τι τρέλλη που είνε! Ο Ζάν είνε άδύνατον να κάνει τέτοια πράγματα! Άποτομα ένα, δυνατός λυγρός πηγαι το λαιμό της Λόττας και έσοξέ σε κλαμμάτα. Τα κλαμμάτα, όμως, αυτά την άνακουφίζουν. Ύψιθ' όριζι: — Μαμά μου!... Ζάν!... Ζάν!... και αποκοιμάται...

Σαφινικά η Λόττα ξυπνά άπ' το βαθύ της ύπνου. Ό ήμος είνε σηκωμένος ψηλά. Κοιμήθηκε βαριά σάν το μολύβι... Η πρώτη της σκέψη ήταν: «Ο Ζάν δέν είν' έδώ!...» Έπειτα σκέπτεται πάλι: «Θά έλθω, όμως, σήμερα...» Είνε τόσο χαρούνη προσδοκία αυτή, όστε της δίνει καθε ποτό.

Το πρωτό άργει διαβόλεμα να περάσ'... Σπίνει για τα φώτα της, γράφει λογαριασμούς, γράφει μερικά γράμματα, διαβαζει όλη την εφημερίδα άπ' την άρχή ως το τέλος... Της φαίνεται πως οι δείκτες του όρολογιού ε' ταθάν έξαφνική παρ' όλη και δέν έννοουν να κινήθουν!

Άποφασίζει να μ' ήγρη το μεσημέρι, αλλά σ' ό μιά. Και κάθε τόσο όταν άκούσει ήματα κ' ήμνη στη σκάλα και κυττάει να δ' ή ποιος είνε... Ο Ζάν, μπορεί να έλθω με το πρώτο τραίνο και να προλάβει να φάνε μαζί. Σκυμμένη στο παράθυρο η Λόττα παραμονεύει όλα τα περαστικά ταξί. Άλλοίμονο!... Δέν σταλατζ κανένας...

Επ' τέλος το πείρνει άπόφασι. Ο Ζάν έδ' ός στις 2 1/2.

Οι μαύρες ιδέες βασανίζουν πάλι το μυαλό της. Με την καρδιά σφιγμένη, άπό ήλθε πάλι π' ό παρ' τέτατο, λέγει της ύπνετρος να σπάζω το τραπέζι. Σαφινικά, όμως, αναπνέει έπ' όλη...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

Μιά κυρία που ήγαν σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σ' ό πόρτα τρέις!... Γυρίζει το πόλο... Αυτός είνε!... Άν σ' όλη χυμ' η Λόττα κι' άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' ότός! Με μιά οίρωγή τότε, μια οίρωγή χαράς, χύνεται σ' όλη άγκαλιά του και τον γαμίζει πάλι δάκρυα...

ΑΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΙΣΙΔΩΡΑΣ ΔΟΥΓΚΑΝ

Η Ισιδώρα Δούγκαν

πρίπτο στην Νίκαια, ή άκρα της μακροτάτης άσφαρας της που την έλγχε στο λαιμό, μπλεχτήκα σε μιά άπ' τις πίσω ρόδες του αυτοκινήτου και την έπνιξε. Η γυναίκα αυτή ήσαν ή περιφημότερη χορεύτρια της έποχής μας, ή Ισιδώρα Δούγκαν.

Άλλες γυναίκες έζησαν ζωή τόσο πολυτάραχη, όπως ή Ισιδώρα Δούγκαν. Η φύξη της άνησχη και διφασμένη έξτοδους διαρκώς στην τέχνη και στον έρωτα την έδωσαν και πούθενά δέν την έβρισκε. Πάντα έμεινε άνικανοποίητη... Τα ένδρα της ξεπερνούσαν την πραγματικότητα, ές τη στιγμή που ή Μοίρα με τον περ' άσπλαχνο τρόπο της έδωκε τον θάνατο. Ίσως όμως για μιά γυναίκα σάν την Δούγκαν, δ θάνατος ή ήταν ή μόνη άνακούφισι, ή μόνη δυνατή γαλήνη.

Καταγής άμερικανικής είνε γέννησή, ή Ισιδώρα Δούγκαν σ' όν Άγιο Φραγκίσκο των Ένωμένων Πολιτειών, το 1877. Άπό την παιδική της άκομή ήλκυσε έσοιστορατή κλίση για το χορό. Άργότερα, στο γυμνάσιο όπου σπούδασε, ή μελέτη της άρχαιας τέχνης την έπεισε ότι οι σμηνολοχοί χοροί σ' όποιον έπνιξε να λανθασμένα άρχες και άρχισε ν' άναζητ' τις πρώτες άρχες του χορού. Και τις έβρηκε πρόματι σ' ός άνάγλυφες παραστάσεις των άρχαιων μνημείων και σ' ός ζωγραφίες των άρχαιων έργων, όπου έλπει κανείς γυναίκες και άντρες σε στάσεις τόσο ζωντανές και ρυθμικές, όστε ή τέχνη και ή κίνησις όποιουδήποτε σμηνολοχικού χορού να χωριδών μ' όσα τα έπνιξε.

Άπό προετοιμασία έπ' άρκετο καιρό, ή Δούγκαν ήρθε στον τόπο μας, όπου έκανε μικρές μάστες στα μουσεία και κατόπιν έπνιξε στην Βουδαπέστη, όπου έκανε την πρώτη χορευτική της έμφανισή σ' ένα κύκλο δημοσιογράφων και καλλιτεχνών. Η πρώτη έμφανισή της κατ' ή π' όλη άκουσε πολλά ένθαρρυντικά λόγια πρόματι που δέν έκανε να μ' ή διαστολή ν' άντιμετώπιση σ' ό μ' δημοσία παράσταση σ' ό Βιέννη, το μεγάλο κοινό της άστροακής προετοιμασίας και κατόπιν, με στερωμένη παιά την παρ' όλη σ' όλη της, παρ' όλους τους σαρπασμούς όρισμένων κριτικών και την άντίδραση των σ' όλη της χοροδιδασκάλων, να έπιμνηση μ' ή μεγάλη περιόδια στην Γερμανία.

Το 1901 έπνιξε στο Παρίσι. Έπει χόρεψε σε σολόνια κατ' άρχας και ύστερα έδωκε τριάντα παραστάσεις στο έργοστήριο ένδς ζωγράφου. Η τέχνη της, μια τέχνη πρωτότυπη, τολμηρή και έντελώς καλλιτεχνική, ένθουσιασε πολλές προσωπικότητες της έποχής εκείνης, μεταξύ των όποιων και τον περίφημο γλύπτη Ροτόν καθώς και τον Κλεμανσώ.

Σαγ' όσον με τας παραστάσεις αυτές μ' ή Περικλ' έκοι έκαμε μερικά διαλέξεις, σ' ός όποιες έβγηνε την τέχνη της Ισιδώρας. Το πρ' όν... Η Δούγκαν χορεύουσα ένα άπό τους περισημένους άρχαίους χορούς της.

Το 1901 έπνιξε στο Παρίσι. Έπει χόρεψε σε σολόνια κατ' άρχας και ύστερα έδωκε τριάντα παραστάσεις στο έργοστήριο ένδς ζωγράφου. Η τέχνη της, μια τέχνη πρωτότυπη, τολμηρή και έντελώς καλλιτεχνική, ένθουσιασε πολλές προσωπικότητες της έποχής εκείνης, μεταξύ των όποιων και τον περίφημο γλύπτη Ροτόν καθώς και τον Κλεμανσώ.

Σαγ' όσον με τας παραστάσεις αυτές μ' ή Περικλ' έκοι έκαμε μερικά διαλέξεις, σ' ός όποιες έβγηνε την τέχνη της Ισιδώρας. Το πρ' όν... Η Δούγκαν χορεύουσα ένα άπό τους περισημένους άρχαίους χορούς της.

Το 1901 έπνιξε στο Παρίσι. Έπει χόρεψε σε σολόνια κατ' άρχας και ύστερα έδωκε τριάντα παραστάσεις στο έργοστήριο ένδς ζωγράφου. Η τέχνη της, μια τέχνη πρωτότυπη, τολμηρή και έντελώς καλλιτεχνική, ένθουσιασε πολλές προσωπικότητες της έποχής εκείνης, μεταξύ των όποιων και τον περίφημο γλύπτη Ροτόν καθώς και τον Κλεμανσώ.

Σαγ' όσον με τας παραστάσεις αυτές μ' ή Περικλ' έκοι έκαμε μερικά διαλέξεις, σ' ός όποιες έβγηνε την τέχνη της Ισιδώρας. Το πρ' όν... Η Δούγκαν χορεύουσα ένα άπό τους περισημένους άρχαίους χορούς της.

Το 1901 έπνιξε στο Παρίσι. Έπει χόρεψε σε σολόνια κατ' άρχας και ύστερα έδωκε τριάντα παραστάσεις στο έργοστήριο ένδς ζωγράφου. Η τέχνη της, μια τέχνη πρωτότυπη, τολμηρή και έντελώς καλλιτεχνική, ένθουσιασε πολλές προσωπικότητες της έποχής εκείνης, μεταξύ των όποιων και τον περίφημο γλύπτη Ροτόν καθώς και τον Κλεμανσώ.

Σαγ' όσον με τας παραστάσεις αυτές μ' ή Περικλ' έκοι έκαμε μερικά διαλέξεις, σ' ός όποιες έβγηνε την τέχνη της Ισιδώρας. Το πρ' όν... Η Δούγκαν χορεύουσα ένα άπό τους περισημένους άρχαίους χορούς της.

Το 1901 έπνιξε στο Παρίσι. Έπει χόρεψε σε σολόνια κατ' άρχας και ύστερα έδωκε τριάντα παραστάσεις στο έργοστήριο ένδς ζωγράφου. Η τέχνη της, μια τέχνη πρωτότυπη, τολμηρή και έντελώς καλλιτεχνική, ένθουσιασε πολλές προσωπικότητες της έποχής εκείνης, μεταξύ των όποιων και τον περίφημο γλύπτη Ροτόν καθώς και τον Κλεμανσώ.

Το 1901 έπνιξε στο Παρίσι. Έπει χόρεψε σε σολόνια κατ' άρχας και ύστερα έδωκε τριάντα παραστάσεις στο έργοστήριο ένδς ζωγράφου. Η τέχνη της, μια τέχνη πρωτότυπη, τολμηρή και έντελώς καλλιτεχνική, ένθουσιασε πολλές προσωπικότητες της έποχής εκείνης, μεταξύ των όποιων και τον περίφημο γλύπτη Ροτόν καθώς και τον Κλεμανσώ.

κατόπιν τα περίφημα Ρωσικά μπαλέτα. Στην Γερμανία άργότερα, έπνιξε έπ' άναμνησμού να ίδρύση σχολή. Δέν της το έπνιξε όποιος έπνιξε ή μ' άποκράτειρα έβρισκε ότι οι χοροί της Δούγκαν ήσαν άνήθικοι, δ δέ Κάιζερ ότι ήσαν... έβαναστατικοί!...

Κατόπιν ή Δούγκαν γυρίζει στο Παρίσι, όπου άγοράζει το σπίτι και το έργοστήριο ένδς ζωγράφου και ίδρύει έπει μέσα σχολή χορού, τον «Ναό του χορού» όπως τον ένόμασε. Η μεγάλη σάλα της σχολής, μακρούς 70 μέτρων και φάρδους 20, ήταν γεμάτη παραπλάσματα και λουλούδια.

Το 1917 της συμβαίνει ένα τρομερό δυστύχημα. Τα δύο παιδάκια της με την παραπάνω τους, καθώς ήγανταν περίπατο με αυτοκίνητο, πέφτουν στον Σηκουάνα και πνίγονται! Η Ισιδώρα κλαίνει τότε σ' όλη σχολή της και πρ' όση στιγμή άποφασίζει να έγκαταλείψη τον χορό. Οι φίλοι της όμως δέν την άφήνουν να πραγματοποιήση την άπόφασή της. Και έτσι ίδρύει άλλη σχολή σ' όλη της όποιαν άναλάμβανε να μορφώση όποιαν πέννιτα άγόρια και κορίτσια.

Μετά το τέλος του πολέμου ή ζωή της Δούγκαν ήταν άκόμη π' όλη ταρ' όλη. Ίσως άπό μερικάς δημόσιες έμφανίσεις στο Παρίσι, έπνιξε σ' όλη Ρωσία όπου της ύποσχέθηκαν να της δώσουν χίλιες μαθήτριες. Έπει γνωρίστηκε με τον νέο ρώσο ποιητή Σεργίο Έσενιν, δ όποιος ύπνιξε δ πικρότερος έρωτας της ζωής της. Άν και είχαν διαφορά εικοσιπέντε χρόνων (δ Έσενιν ήταν εικοσι δύο χρόνων και ή Ισιδώρα σαράνταπέντα) και μολονότι δέν μπορούσαν να συνεχίσουν (δ Έσενιν δέν ήξερε ούτε άγγλικά, ούτε γαλλικά, και ή Ισιδώρα δέν είχε ιδέα άπό ρωσικά) όστόσο παντρεύονται!...

Μετά τον γάμο της ή Δούγκαν ίδρύει μιά σχολή σ' όλη Μόσχα και μετά λίγον καιρό γυρίζει με τον άνδρα της στο Παρίσι.

Κατόπιν φεύγει σ' όλη Άμερική όπου της κάνουν φυχερότατη ύποδοχή. Ο άντρας της, ποιητής θαυμάσιος αλλά άλκοολικός, άπό καταγωγή χωριάτικη με ντύσιμο όμως και τρόπους άριστοκράτη, κρέμα έξαιρετικής άπειροσύνης και άκρατούτου δαναυσότητος, άρωματικής, μισοτρελλος, φυγοπαθής, της έκανε διαρκώς σκηνές και την έδωκε να πίνω διά της δίαις! Η Ισιδώρα τον αγαπούσε μ' έναν έρωτα παράφορο, άπειρομένο, που παρ' όλες τις προσπάθειές της δέν κατόρθωνε να τον κρούση. Οι χαρακτήρες των ήσαν τρομερά διαφορετικοί. Η Ισιδώρα ήταν φύχρη και μετρομένη, ένδ δ Έσενιν, ένα έμψυχομένο τραλόπατιο, ένα έγριο, έτι-θασσο παιδί της σάπιας, που είνε μεγαλόσωμο σε όσοκοπία, τρέχοντας όλημερίς πάνω σε άδάμαστα άλογα.

Στα ποιήματά του που δέν τα άπήγγελλε, αλλά ε'τα τραγουδούσε, τα όδ' έλγχε, τα φώναζε, τα έρωσε, τα κλαμμάτα, όπως έγραφε κάποιος κριτικός, με μιά δύναμη και μιά χάρη ζωού, έξέφραζε γυμνή όλη την φύξη του, την φύξη που είχε ποτιστή άπ' την γαλήνη των ήρωων όμιχλασμένων ποταμών της πατρίδας του, άπ' τον φίθορο των άπέραστων θαθών, άπ' την μελαγχολική σιωπή των σπεσών, την ολβική φύξη του, την άτόσημη, την πονεμένη, την γεματή άπ' τις μυστηριώδεις φωνές της φύσεως.

Στα ποιήματά του που δέν τα άπήγγελλε, αλλά ε'τα τραγουδούσε, τα όδ' έλγχε, τα φώναζε, τα κλαμμάτα, όπως έγραφε κάποιος κριτικός, με μιά δύναμη και μιά χάρη ζωού, έξέφραζε γυμνή όλη την φύξη του, την φύξη που είχε ποτιστή άπ' την γαλήνη των ήρωων όμιχλασμένων ποταμών της πατρίδας του, άπ' τον φίθορο των άπέραστων θαθών, άπ' την μελαγχολική σιωπή των σπεσών, την ολβική φύξη του, την άτόσημη, την πονεμένη, την γεματή άπ' τις μυστηριώδεις φωνές της φύσεως.

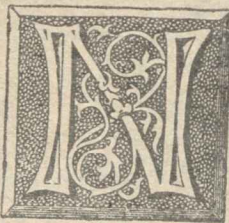
Στα ποιήματά του που δέν τα άπήγγελλε, αλλά ε'τα τραγουδούσε, τα όδ' έλγχε, τα φώναζε, τα κλαμμάτα, όπως έγραφε κάποιος κριτικός, με μιά δύναμη και μιά χάρη ζωού, έξέφραζε γυμνή όλη την φύξη του, την φύξη που είχε ποτιστή άπ' την γαλήνη των ήρωων όμιχλασμένων ποταμών της πατρίδας του, άπ' τον φίθορο των άπέραστων θαθών, άπ' την μελαγχολική σιωπή των σπεσών, την ολβική φύξη του, την άτόσημη, την

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΕΚΡΗ είναι; Είναι νεκρή, Μπαλαό; — Κοιμάται! Μή την ξυπνάτε! — Είναι νεκρή, Μπαλαό; Πές μου!... — Κοιμάται δέν είναι ανάγκη νά την ξυπνήσωμε!

Και προχωρώντας μπροστά από τόν άτυχο πατέρα, ο Μπαλαό, έκαμε ένα μεγάλο γύρο ανάμεσα στό δάσος, και τότε-τότε γύριζε νά δει άν ο κύριός του τόν ακολουθού.

Όλα σώπαιναν στό πέρασμά τους. Και τά πουλάκια ακόμη δέν τολμούσαν νά χαίρεισιν τόν φως μ' ένα μικρό τιτίβισμα, τά φύλλα δέν έσάλευαν στήν πρωινή αέρα...

Έφτασαν έτσι, ανάμεσα σ' αυτή τή νεκρική οιοπή, ως στή μεγάλη πηγή τού Πιερέ.

Ο Μπαλαό έδειξε στόν Κοριολίς τά πρώτα κλαδιά και τόν ώδήγησε μέ τή τρόπο νά τά φτάσει.

Άμέσως ο Κοριολίς πιάστηκε στό δέντρο ύπακουόντας στό Μπαλαό, όπως σέ άλλους καιρούς αύτός τόν είχε ύπακούσει.

Τό δέντρο ήταν αύτό καθ' έαυτό ένα άδιαπέραστο δάσος. Μάς είχε γνωστό ότι ο Μπαλαό έμεινε εκεί από τήν εποχή που τό σπίτι του γέροντος κυρίου του τού φαινόταν σά φυλακή. Στή φυλακή εκείνη, άπάντα σ' ένα κρεβάτι έλο από ξερά φύλλα, σκεπασμένο τώρα μέ μαλακά δέρματα, ο άτυχος πατέρας ήδρε τήν κόρη του, χλωμή σάν πτώμα, αλλά ζωντανή.

Στό θόρυβο που έκαμε ο Κοριολίς μπαίνοντας, έκείνη άνοιξε τά μάτια κι έμνημόθυτος:

— Μπαμπά!...

Ξανοβλεποντας ζωντανή εκείνη που νόμιζε πεθαμένη μέ τόν πιο άγριο τρόπο, ο Κοριολίς δέν έδωσε λόγια νά φανερώσει τή χαρά του.

Γονατίζοντας σά ξερά φύλλα, άναστήθηκε στό λατρευτό έκείνο κεφάλι, τό έσφιξε άπάνω στήν καρδιά του και είπε σιγά-σιγά:

Συγχώρησέ τον, Μαγδαληνή! Συγχώρησέ τον!...

Νά τόν συγχωρήσω; Λία ποιά πράγμα, μπαμπά!... Ο Μπαλαό δέ σού είπε ακόμη τίποτα;... Φίλησέ τον! Αυτός μέ έσπασε!

Ο Κοριολίς γύρισε και κοίταξε τό Μπαλαό, ο οποίος στό κατόπλι τής άγριότητός έκείνης καλούρας, είχε γυρίσει τό κεφάλι τής μη δει νά κλάει ο άγαπημένος του κύριος.

— Πώς; Ο Μπαλαό σέ έσπασε;!

Τότε ή Μαγδαληνή, άγκαλιάζοντας τόν πατέρα της, τόν διηγήθηκε τήν τρομερή της ιστορία...

Αύτος που τήν έβλεπε από τό δωμάτιο τού ξενοδοχείου στό Μουλέν, ήταν ο 'Ηλίας, ο άλμπινος.

Ο γιός τής Μπαρμπ Βαγγρέν ήξερε τά του γάμου έκείνης που δέν είχε παύση νά αγαπά. Παρακολουθούσε όλες τίς λεπτομέρειες τού ταξιδιού τών συζύγων ώ, τό Κλερμόν-Φερράν. Κι' ή άπόφαση του ήταν στήση καρτέμ στό νέο άνδρόγυνον, και ν' άρπάξει τήν Μαγδαληνή.

Αν ο Ουμπέρ και ο Σμελόν ζούσαν μόνο γιά νά τρώει και νά πίνουν, ή καρδιά τού 'Ηλία έπαιγε άγρια στήν άνάμνηση τής γλυκύτης κόρης που συναντούσε συχνά μέσ στόν κήπο τού γερο-Κοριολίς. Και ή εικόνα της ήταν όλη του ή ζωή. Τήν αγαπούσε!...

Τριγυρνώντας στό περίχωρο τού Σαιν-Μαρτέν ο 'Ηλίας έφτασε στό Μουλέν. Έκει είδε τή Μαγδαληνή και τ.ν Πατριό, τούς ακολουθούσε ως τό ξενοδοχείο παραμόνευε ως τή στιγμή που είδε ν' άνοίγεται ένα παραθύρο στό ισόγειο και νά παρουσιάζονται και ή Μαγδαληνή. Δέν χρειαζόταν περισσότερο, γιά νά τού γεννηθή ή επιθυμία τής άπαγωγής και ο δέκα λεπτά ή νεύουση ήταν στήν άγκαλιά τού ληστή, φημμένη έτοιμ που νά μή μπορεί νά φωνάξει.

Μόλις ο 'Ηλίας παρουσιάστηκε στους άδελφούς του, είπε:

— Να, αυτή που θα γίνει γυναίκα μου, ή γυναίκα τού 'Ηλία Βαγγρέν!...

Ο Ουμπέρ και ο Σμελόν δέν είχαν τίποτα, μέ ή Μαγδαληνή, από τό φημμένο τους βλέμμα, κατάλαβε ότι οι τρεις άδελφοί δά χτυπούσαν οέ λίγο και ότι αυτή θα έμεινε ως λάφυρο στό νικητή και τότε μέσ στή οιοπή τού δάσους έβγαλε μία φωνή:

— Μπαλαό!... Μπαλαό!...

Και σέ λίγα δειτερόλεπτα ο Μπαλαό παρουσιάστηκε.

Και τότε άρχισε μεταξύ τους μία πάλη γιγάντων, μία πάλη μυθολογική. Άλλο ή φύσις είχε προικίσει τόν άνθρωποπύθηκο μέ μία όσκη που δέν τή διαπερνούσε τό ρολέβι των σφαιρών. Και ή φηρωσία τών τριών άδελφών δέν έφτανε γιά νά κατανικήσιν τόν έλαγρύμμενο Μπαλαό, ο οποίος έφαινόταν ένα δέντρο κι' άρχισε νά χτυπά μ' αυτό τούς τρεις άδελφούς! Πολεμούσε γιά τή Μαγ-

δαληνή. Και προς χάριν της έσκότωσε τά τρία τέρατα τού δάσους. 'Η δυστυχισμένη νέα από τή συγκίνηση της έλπιόθυμους και ο Μπαλαό μέ χίλιες προφυλάξεις τήν έφερε στή πηγή τού Πιερέ.

Η Μαγδαληνή τέλειωσε έτσι τήν αφήγησή της:

— Δέν έκάναμε καλά νά μή μεταχειριστούμε τό Μπαλαό σάν άνθρωπο. Όταν μ' έσπασε πιά μου είπε: «'Ηθελα νά σέ ξαναδώ, Μαγδαληνή, πριν φύγης μέ τόν άντρα σου...»

Αυτά μου είπε ο Μπαλαό. Δέν είν' αλήθεια, Μπαλαό;

Ο Μπαλαό, από τό κατόπλι τής καλύβας του, είπε «ναι» ένα κούνημα τής κεφαλής. Ο δυστυχισμένος έκανε μεγάλες προσπάθειες γιά νά καταπνίξιν τούς λυγμούς του, γιά νά έμνημόθυτος έκδήδασε τής άπελπισίας του.

Γιατί ο φτωχός Μπαλαό ήξερε πολύ καλά, ότι ο Κοριολίς ήμν οθή, γιά νά πάρη μαζί του τή Μαγδαληνή. Ο ίδιος είχε καλέσει εκεί τόν κύριό του, κατά διαταγή τής Μαγδαληνής είχε πάει τό τηλεγράφημα στό τηλεγραφείο τού Σαιν-Μαρτέν. Και τώρα ο κύριος ήμν οθή και ή Μαγδαληνή θό έφτανε!

Ετελειωσε! Αυτή τή φορά, όλα τέλειωσαν ήσυχώς!...

Η Μαγδαληνή έφυγε, γιά νά πάη νά συναντήσει τόν άντρα της και ο Μπαλαό δέ θα τή ξαναείχε πιά!... Ο κύριος θα ξαναγεννηθεί, χωρίς άλλό μέ Μαγδαληνή δέ θα μπορούσε νά γυρίσει, γιά ο κύριος τών άνθρώπων τή διατάζει ν' ακολουθήσιν τόν άντρα της.

Η Μαγδαληνή έφυγε ύστερ' από τόσο τραγικούς άποχωρητισμούς που έκαμαν όλους τούς καιρούς τής Ζερντόν νά νομίζουν, ότι τρομερή θύλα ήρ- νούσε από τό δάσος, από τά βουνά.

Ο Μπαλαό έμεινε όλομόναχος στό σπίτι του, σά ύψη τής πηγής. Έμεινε άκίνητος, μέ τό κεφάλι γερόμενο στό στήθος, σαν έλλινος άνθρωποπύθηκος. Έμεινε έτσι ως τή στιγμή που μπορούσε άκούει ο κούνη τό θόρυβο τής άμαξας, που έπαιρνε τή Μαγδαληνή. Ύστερα μπήκε μέσ στήν καλύβα του, έπληρώθηκε στό κρεβάτι μέ τά ξερά φύλλα, έκει άπό ήσαν έπαλωμένη ή Μαγδαληνή και άρχισε νά χέει ποταμούς δακρύων. Κι' έμεινε έτσι δύο μερόνυχτα σάν πεταρμένος.

Τήν τρίτη μέρα, όταν ο Κοριολίς ξαναήρθε πέρα τών άνθρωποπύθηκων που είχε ένα θυρό σάν τόν φησικό.

Γιά νά τόν διασκεδάσει ο Κοριολίς τόν πήρε μαζί του νά περπατήσουν μέσ στό δάσος. Καθώς πήγαν σιωπηλοί, σά μία στιγμή ο Μπαλαό είπε:

— Όταν ή Μαγδαληνή έφυγε από τό Παριζ, ήλθα νά τήν ξαναδώ από τά ξάμα τό δάσος, από τό Μουλέν, ήταν ο 'Ηλίας, ο άλμπινος.

Και γρήγορα έκατάλαβε ότι όλοι του οι φίλοι τόν είχαν ξεχάσει. Και τότε άκούσε μέ τις ρίξεις τών αιωνόβιων δένδρων και μαζί μέ τόν Κοριολίς, τή Γερτρούδη και τή Ζωή π.ρ.φ. «όν άκούω τόν σ' αγαπημένα έκείνα μέρη, μέσα σέ μία άδιαταραχητή ήσυχία. Η Γερτρούδη πλέκει παντοτε καλές, δχι όμως πιά γιά τό Μπαλαό, ο οποίος τώρα, περπατάει όπως περπατούσαν όλοι τόν ο δάσος.

Η Ζωή ήταν εύτυχισμένη, γιά τή γύρισε στή ζωή τού δάσους που τόσο τήν αγαπούσε και προ πάντων γιά τήν ήταν εύχρηστο μέν νά διαβά τή γεωγραφία. Ο Κοριολίς έσυνείσθισε τή γλώσσα τών άνθρώπων και γιά νά έκφραση τή σκέψη του, μεταχειρίζεται τή γλώσσα τών πτηνών. Ο δυστυχισμένος άνθρωπος δέν είχε πιά τήν πνευματική διάγνωση, γιά νά καταλάβη ότι αυτή ή όπισθομυρία, που όλο και μεγάλωνε, ήταν γι' αυτόν σά μία τιμωρία τού θάνατου, γιά τή έτόλμησε νά έναντιωθή στους νόμους τής φύσεως...

Μόνο ο Μπαλαό, που κάθε έξη μήνες πήγαινε στή Μπαταβία γιά νά παίρνει τά γουμάματα τής Μαγδαληνής, είχε διατηρήσει τόν πολιτισμό που είχε άποκτήσει στήν Εύρώπη. Η άνάμνηση τής Μαγδαληνής πολυ τόν βοηθούσε σ' αυτό. Ζούσε πάντε θυμούμενος τή μικρή του κυρία που είχε τάχα δύο παιδάκια κι' έμεινε πάντα στό Κλερμόν.

Είπαμε ότι ο Μπαλαό είχε διατηρήσει μέσ τό δάσος τής Μαντάνγκ, όλο τόν Εύρωπαϊκό του πολιτισμό! αλλά δέν έδειχνε καμιά περιφάνεια γι' αυτό.

Και όταν οι κάτοικοι τού δάσους, οι όποιοι σιγά-σιγά είχαν άρ- χίσουν νά πληρώνουν τήν καινούργια ύλωση, έπήγαν νά τόν επισκεφτούν, ο Μπαλαό τούς διηγόταν τή ιστορία τών άνθρώπων, τελειώ- νοντας μ' αυτό τό συμπέρασμα:

— Τά έβα είνε ζώα, οι θεοί είνε άνθρωποι δέν είνε τίποτ άλλο. Είστε όλοι άπονεχημένοι!...

Είπαμε νά ξαναγυρί-

Προς χάριν της είχε σκοτώσει τά τρία τέρατα τού δάσους!...

Προς χάριν της είχε σκοτώσει τά τρία τέρατα τού δάσους!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΣΤΕΙΑ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μεταξύ φίλων.

Σέ βλέπω πιά παχύν, πιά ροδοκόκκινον πιδυρόν. Τι συμβαίνει; — Έκωφα τό τσιγάρο έδώ και τρεις μήνες.

— Έκωφες τό τσιγάρο; Αυτό σημαίνει πως έχεις μεγάλη θέληση νά έμνημόθυτος.

— Έγώ δέν έχω καθόλου... Έχει όμως ή γυναίκα μου!...

Πρό όλων έτών μερικοί περιηγηται που δέν είχαν έδηγώ, σπα- μάτησαν μία μέρα στόν δρόμο κάποιον 'Αθηναίο και τόν ρώτησαν.

— Ποιά είνε τά περιέργα έδώ στήν πόλι σας;

— Τά περιέργα γιά τούς περιηγητάς είνε τά άρχαία. Γιά μάς τούς 'Αθηναίους είνε... οι περιηγητά!...

Έκτοτε κυρία συναντά στόν δρόμο τήν πρώτη ύπερηφεία της ή όποια τής είχε ζητήσει άδειας και έπειδή δέν τής τήν έδωσε έφυγε από τήν ύπερηφεία της.

— Λοιπόν Ζαμπέτα, πέρνεις τώρα καλόν μισθό; τήν ρωτάει.

— Όχι, κυρία δουλεύω δωρεάν.

— Γιατί;

— Ναι... παντρεύθηκα!...

Η κυρία. — (Ήγεια). Δέν μου λές σέ παρακαλώ τι είσαι δώ μέσα κυρία ή ύπερηφεία;

Η κυρία. — Τότε γιάτί λές «ουτομάρας»;

σ' σ' δάσος τής παντάνγκ, Μπαλαό;

— «Ναι»-είπε εκείνος μ' ένα πονεμένο άναστεναγμό. — Πώς θα ήθελα νά τό ξαναδώ πριν πεθάνω!

— Έ, λοιπόν ήθελ' εσύ σέ πάω εκεί! — είπε ο άγαθός Κοριολίς. — θα φύγωμε άμέσως, Μπαλαό.

— Ναι, ναι, άς φύγωμε! Άς πάμε μακριά από τά σπίτια τών άνθρώπων! Άς γυρίσουμε στό δάσος μου!

Δέν ήμνημόθυτος γιά διαταγμούς. Έκει ήταν ή σωτηρία δχι μόνο γιά τό Μπαλαό, αλλά και γιά τόν ίδιο τον Κοριολίς. Γιατί ή Ζωή είχε γυρίσει από τό Κλερμόν φέρνοντας τίς πιο δυσάρεστες πληροφορίες.

Ο κύριος Ματιέ Ντελαφός είχε πιά τή βεβαιότητα ότι, οι άξιωματικοί και οι στρατιώτες που είχαν λάβη μέρος στήν καταδίω- ξή τών Βαγγρέν στό δάσος, είχαν σκοτωθή και πληγωθή από τόν Μπαλαό. Και ή άσυνεπεία άναζητούσε τώρα τό δάσκαλο και τό μαθητή του.

Κι' έτσι, ο Μπαλαό, ο Κοριολίς, ή Ζωή και ή Γερτρούδη περ- νώντας κρυφά τό σύνορο έμπαρκαρίστηκαν μία νύχτα κι' έφυγαν γιά τό δάσος τής Μαντάνγκ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Μπαλαό σάθθηκε τήν ήμέρα που ξαναείδε τούς τέπους, όπου είχε ζήσει ή μητέρα του.

— Ά! Πατρι-Πάλαγγ-Καίγγ! Θα ξαναϊδώ άραγε ποτέ τούς γονείς μου; — έφώναξε μόλις πάτησε μέσ τό δάσος.

Και γρήγορα έκατάλαβε ότι όλοι του οι φίλοι τόν είχαν ξεχάσει. Και τότε άκούσε μέ τις ρίξεις τών αιωνόβιων δένδρων και μαζί μέ τόν Κοριολίς, τή Γερτρούδη και τή Ζωή π.ρ.φ. «όν άκούω τόν σ' αγαπημένα έκείνα μέρη, μέσα σέ μία άδιαταραχητή ήσυχία. Η Γερτρούδη πλέκει παντοτε καλές, δχι όμως πιά γιά τό Μπαλαό, ο οποίος τώρα, περπατάει όπως περπατούσαν όλοι τόν ο δάσος.

Η Ζωή ήταν εύτυχισμένη, γιά τή γύρισε στή ζωή τού δάσους που τόσο τήν αγαπούσε και προ πάντων γιά τήν ήταν εύχρηστο μέν νά διαβά τή γεωγραφία. Ο Κοριολίς έσυνείσθισε τή γλώσσα τών άνθρώπων και γιά νά έκφραση τή σκέψη του, μεταχειρίζεται τή γλώσσα τών πτηνών. Ο δυστυχισμένος άνθρωπος δέν είχε πιά τήν πνευματική διάγνωση, γιά νά καταλάβη ότι αυτή ή όπισθομυρία, που όλο και μεγάλωνε, ήταν γι' αυτόν σά μία τιμωρία τού θάνατου, γιά τή έτόλμησε νά έναντιωθή στους νόμους τής φύσεως...

Μόνο ο Μπαλαό, που κάθε έξη μήνες πήγαινε στή Μπαταβία γιά νά παίρνει τά γουμάματα τής Μαγδαληνής, είχε διατηρήσει τόν πολιτισμό που είχε άποκτήσει στήν Εύρώπη. Η άνάμνηση τής Μαγδαληνής πολυ τόν βοηθούσε σ' αυτό. Ζούσε πάντε θυμούμενος τή μικρή του κυρία που είχε τάχα δύο παιδάκια κι' έμεινε πάντα στό Κλερμόν.

Είπαμε ότι ο Μπαλαό είχε διατηρήσει μέσ τό δάσος τής Μαντάνγκ, όλο τόν Εύρωπαϊκό του πολιτισμό! αλλά δέν έδειχνε καμιά περιφάνεια γι' αυτό.

Και όταν οι κάτοικοι τού δάσους, οι όποιοι σιγά-σιγά είχαν άρ- χίσουν νά πληρώνουν τήν καινούργια ύλωση, έπήγαν νά τόν επισκεφτούν, ο Μπαλαό τούς διηγόταν τή ιστορία τών άνθρώπων, τελειώ- νοντας μ' αυτό τό συμπέρασμα:

— Τά έβα είνε ζώα, οι θεοί είνε άνθρωποι δέν είνε τίποτ άλλο. Είστε όλοι άπονεχημένοι!...

Είπαμε νά ξαναγυρί-

Προς χάριν της είχε σκοτώσει τά τρία τέρατα τού δάσους!...

Είπαμε νά ξαναγυρί-

Προς χάριν της είχε σκοτώσει τά τρία τέρατα τού δάσους!...

Είπαμε νά ξαναγυρί-

Προς χάριν της είχε σκοτώσει τά τρία τέρατα τού δάσους!...

Είπαμε νά ξαναγυρί-

Προς χάριν της είχε σκοτώσει τά τρία τέρατα τού δάσους!...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Συμπόσιον Κωφολάλων

Πρό όλων καιρού πωροστέθη στό Παριζ! Ένα συμπόσιο από τήν άρχή ως τό τέλος τού όποιου κανείς από τούς συνδαιτημόνας δέν έβγαλε μιλά! Αυτό θα σάς φανή βέβαια παράξενο...

Τό πράγμα έντούτες είνε απλούστατο: Τό συμπόσιο έδίδετο από τό «Συνέδριο τών... Κωφολάλων» 'Αθητών τής Γαλλίας, παρακάθησαν δέ σ' αύτό άνω των διακοσίων μελών τού Συνεδρίου κα- ρώς και άντιπρόσωποι διαφόρων σωματείων κωφολάλων έθνεα άλλων έθνών.

Σύμφωνα μέ τήν περιγραφή που δίνει ένα γαλλικό περιοδικό, τό συμπόσιο αύτό, άν και σιωπηλό, διεξήχθη έν τούτοις... «έν άδιεπύπτω εύθυμίᾳ»! Οι βουβλοί καλεσμένοι ήσαν και έφαγαν μέ πολύ κέφι. 'Η δά φωνάρια που έπιμαρταί συνήθως στό συμπόσιο, άντεκτεστάθη έδώ μέ ταχυκρίσματα ποτηριών και ποδοκροτήματα.

Τό πιο νόστιμο όμως άπ' όλα είνε ο λόγος που... έξεφωνήσαν στό τέλος τού συμπόσιου ο πρόεδρος τού Συνεδρίου. Ο λόγος αύ- τός, καθώς θα έννοήσαν, δέν «έξεφωνήθη» μέ τό στόμα, αλλά μέ... νοήματα! Στό σημείον όμως αύτό, άξίζει νά πα- ραθέσουμε κι' ένα άπόσπασμα από τήν σχετική περιγραφή τού γαλλικού περιοδικού:

«... Στά έπιδόρπια, ο κ. Γκαστόν Βιαλέ έξεφώνησε τόν λόγο του ο όποιος έπρεκάλισε τήν προσοχή όλων. 'Επί μισή ώρα, τό «άκροατή- ριον» έκράμα κυριολεκτικώς από τά... έθλαττα χέρια τού ρητορος!... Έν γένει, ο λόγος του, έκαρακτηρίσθη ως ή πιο εύλωτος... παντομία που μπορούσε νά φαντασθή κανείς... Και οι καλεσμένοι έφυγαν κατενθου- σιασμένοι α!...

Παράξενες όνομασίες έπαύλεων

Σέ κάποιον Παρισινό περιοδικό, δημοσιεύεται τελευταίως μία παραδοξότης σναπιστική. Ένας από τούς γνωστότερους γάλλους χρονογράφους, είχε ύπομονη νά σημειώσει τίς πιο περίεργες όνομα- σίες έξοικιων έπαύλιων που έτυχε νάπανήσει στις διάφορες έθνεα- μες του. Τώρα, που μέ τό πλησίασμα τής άνοίξεως, πολλοί άθη- ναίοι σχεδιάζουν νά κτίσουν βίλλες στό Φάληρα και στήν Κη- φισία, νομίζουμε ότι θα ήταν άρεστό έπικαιρο νά θέσουμε στή διαθεση τούς μαρινές από τίς όνομασίες αυτές. Δέν έχουν, λοιπόν, παρά νά διαλέξουν:

Και πρώτα πρώτα, σ' ένα πρόσκειναι τών Παρισίων διάρχει μία βίλλα που όνομάζεται... «Τόδε φάμας»!... Η βίλλα αύτή έκτίσθη πρό όλων έτών από έναν γάλλο συνταξιούχο αξιωματικό, πολιοι- πολεμιστή, ο όποιος φαίεται, δέν έννοεί νά λησμονήσει τήν έπι- τη- γή γιά τήν πτάρδα του έκβαση τού Εύρωπαϊκού πολέμου... Μή νομίσαιε δέ πως πρόκειται περί κανενός άγρίου και βλοσυρού δ- νεπατριώτου σπαθοφόρου. Ο ιδιοκτήτης τής έπαύλεως «Τόδε φάμας», είνε ένας ειρηνικώτατος πενηντάρης, που άποτραβήχτηκε στή βίλλα του μαζί μέ τήν γυναίκα του, και που περναει τόν και- ρό του περιποιούμενος τόν κήπο του...

Σημειωτικότ ή άλλων επιγραφών φέρει μία βίλλα που βρί- σκεται στήν έτοιχη Σαν-Συλβέστο. Η βίλλα αύτή όνομάζεται, ά- πλοτύτητα: «Τέλος πάντων τήν άποκτήσαμε!» Κατοικείται δέ από δύο γεροντάκια, τα όποια, ύστερ' από πολλούς κόπους και χίλιες δια- σκευήσεις, οίκονομώντας ως και από τήν τρεφή τούς άπομνη, κατώρθωσαν νά σκευεντρώσουν πενήντα-πενήντα τό ποσό που χρειαζόταν γιά τό χείρισμό της.

Και γιά νά τελειώσουμε: Δύο άλλες έπαύλες που βρίσκονται στό περίχωρο κι' αυτές τού Παρισιού, όνομάζονται μετριοφρονέ- στατα, ή μία μέν «Μοσ άρκσι» και ή άλλη «'Ε, τί νά γίνει!...

Πώς άγράφη τό «Κβό βάντις»

Σέ μία συνέντευξη που έδωσε λίγες μέρες πρό τού θανάτου του ο 'Ερρίκος Σιέγκνιτς σ' ένα γάλλο δημοσιογράφο διηγήθηκε, τό έξης ανέκδοτο σχετικώς μέ τό πάγκοσμος γνωστό μυθιστορημα- του «Κβό βάντις».

— «Ξέρετε πώς μου ήρθε ή πρώτη ιδέα γιά νά γράψω τό έργο μου αύτό; Άπλούστατα: Πριν από μερικά χρόνια, κάθε βράδυ, πριν κοιμηθώ, συνήθιζα νά διαβάω άρχαίους λατινους συγγραφείς.

Η Ρωμαϊκή ιστορία μ' άνδιείχε, τόσο από καθαρώς ιστορι- κής άπόψεως, όσο και από καλλιτεχνικής. Κι' όταν, στό 1894, έ- πεσεφθηκα τή Γαμή, και είδα τόν μικρό ναίσκο, που φέρνει τήν έπιγραφή «Κβό βάντις», ένεπνεύσθη έαφνικά όλο τόν υψό τού ρομαντίου μου...

Όταν άρρώστησα, ο Σιέγκνιτς άποτραβήχτηκε σέ μίαν 'Ελ- βητική έτοιχη. Ο ένοδόχος του θέλοντας νά τόν καλοδέχεται, έράθε- έναν παπαγάλλο τού όποιο είχε νά έπαναλαμβάνει διαρκώς τίς λέ-ξεις «Κβό βάντις». Ο Σιέγκνιτς, όμως, όπως παραδόξως έκνευρίσθησαν προσηρά όταν άκουσε τό πουλί νά έσφωνίζει τόν τίτλο τού μυθιστο- ρήματος του. Κάποτε δέ που ένας φίλος του τόν έρώτησε τόν λόγο, ά- πήντησε:

— Βρά άδελφέ! Τι θέλεις αύτό τό πουλί; νά μου λέη διαρκώς: «Κβό βάντις»... Δυστυχώς έβρε- ο πολύ καλά... σέ πηγαίνει!... Στόν άλλο κόσμο!...

ΣΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΡΙΚΟΚΟ

Ο ξεροφυλλής Θεόφραστος Ντυπών παρπατούσε μέρες τώρα, ολομόναχος στην Αφρικανική έρημο. Αισθανόταν κάποια ικανοποίηση επειδή είχε κάνει εκατόν είκοσι δύο χιλιόμετρα, ποδαρόδρομο, τις τέσσερες τελευταίες ημέρες. Συνάμα όμως ένιωθε απογοήτευση επειδή δεν μπορούσε να φάει τίποτα, ο'όλο αυτό το διάστημα.

— Άχ! γιατί να μην πάω γκαμήλας μαζί μου! έλεγε. Μετανοούσε πράγματι γιατί να μη φροντίσει σε κάμποσες γκαμήλες διάφορα κιβώτια με φαγητά και να τις πάρει μαζί του, στο μακρινό ταξίδι του, να έχει εξασφαλισμένη τη διατροφή του. Και όταν θα του συνόνασαν ή τροφές, θα μπορούσε να σφάξει μια γκαμήλα και να γελάσει την πείνα του. Δεν είχε δοκιμάσει ποτέ του γεύση γκαμήλας και δεν πίστευε πως θα ήταν πολύ νόστιμο. Τώρα όμως που τον σφίξε η πείνα...

Τό βράδυ της πέμπτης, ημέρας, ο Θεόφραστος Ντυπών έφτασε σε μια μικρή οάση. Έξωφρα είδε μπροστά του έναν άραβη, κάπιν σαράντα ετών, ξαπλωμένο κάτω από μια φοινικιά. Λίγο άκονο ήθελε ο ξεροφυλλής για να ριχτεί άπάνω του και να τον φάει ζωντανό.

Η καλή όμως άνατροφή κάνει τον άνθρωπο λογικό. Η άλγες της ήθιψ, που είχε λάβει ο Θεόφραστος από σχολείο από πανηλία περίπου έτών, τον έμποδισαν από του να ζήτηση να ικανοποιήσει την πείνα του και άπ'αυτό τον τρόπο.

Κ'έκανε από μέσα του την έξη σκεψη. — Τον άνθρωπο αυτόν δεν μπορώ να τον φάω, επειδή δεν βλέπω και κανένα άλλον να του παρω την άδεια ή να του ζήτησω να μου τον πουλήσει. Και όμως! Τι καλοφρεμένος που φαίνεται! Τι άριστος που θα είναι στη σουλά!... Άχ! γιατί να μην είναι εδώ κανένα μέλος της οίκογενείας του, να το παρακαλέσω να μου τον πουλήσει! ή άναποδιά!...

Μά ή Θεά Πρόνοια φρόντισε για το δυστυχ ή Θεόφραστο Ντυπών. Μόλις ο διάσημος ξεροφυλλής είχε καμμία έκατοστή βήματα από πέρα, συνάντησε τρεις άραβίδες, καθισμένους γύρω από ένα ταβύ. Ήταν ένας γέρος, ένας γέρος και μια άρακινα.

Ο Ντυπών τράβηξε τότε σε μίαν άκρη το γέρο και... άρχισε να σκέφτεται πως να του κάνει την πρότασή του. Δεν ήθελε τί λόγια να μεταχειριστεί. Κοκκίνισσε, χλωμίσσε, κρυσταίνισε και, τέλος, ή πείνα είχε κάνει σάμβολος—άπεφάσισε να κάνει το επικίνδυνο βήμα.

— Να σου πω κάτι, γέρο, είπα στον άραβη. Θά ήθελα πολύ να φάω τη χαριτωμένη αυτή νέα που βρίσκεται με τόσο σκέρτος τα γυναι της τούτα μες στο ταβύ. Μου φέρεται άρκετά παχουλ ή και όρεκτική.

— Τη παράξενα λόγια που βγήκανε, άπ' το στόμα σου μου δίνουν να καταλάβω πως ό θεός της τρέλλας έπλωσε τα σκοτεινά φτερά του μες στο βασίλειο του μυαλού σου, — άποκρίθηκε ό γέρος άργά και σοβαρά σε γλώσσα την άπεια μονάχα ο Θεόφραστος Ντυπών άγνώριζε σ' όλον τον κόσμο. Άγνοεις λοιπόν τι δεσμοί συγγενείας μ' έδώνουν μ' αυτή τη νέα; Η νέα αυτή είναι ή Ρικοκό, ή γυναίκα του γιου μου. Που άκούστηκε να πουληθεί ένας παθερός τη νέφη του σ' ένα έξνο, για να τη φάει. Αυτό που μου ζήτης είναι άδεναντο!...

Ο Θεόφραστος Ντυπών αισθάθηκε να τον περιλούη κρύος ιδρώτας μετά την άρνητική αυτή άπάντηση. Μά δεν έχασε το θάρρος του. Έβγαλε από την τσέπη του ένα χουσό ναπολεόν.

Ο γέρος άράβης ήθελε την πραγματική άξία του νομίσματος. Αυτό είε λίγαν άπίθανο. Το μόνο βέβαιο είναι πως το ναπολεόν γυάλιζε γαργαλιτικά, κάτω από τις άχιδες του ήλιου. Το κόνταζε λοιπόν καλά-καλά, μ' άνδιαφέρον το άποιο: δεν προσπαθούσε καθόλου ν' άποκρίψη, ύστερα έβγαλε λίγο το μέτωπό του και είπε: — Βίλε μου στο χέρι άλλα είκοσι τέσσερα λαμπρά πράγματα σαν τούτο εδώ—είκοσι τέσσερα... ούτε ένα λιγώτερο—και ή Ρικοκό είναι δική σου! Μπορείς να την σφάξεις και να τη φάς!

Ζητούσε μ' άλλα λόγια παντακόσια φράγκα! Του κάκου ο Θεόφραστος Ντυπών άναποδογύρισε όλες τις σκέψεις του. Όλη όλη ή περιουσία του ήταν σαράντα ένα φράγκα και όγδόντα λαπτά.

— Άρχισε τότε να πιζαρεύει. Μά ό λιγομίλητος γέρος άράβης τον χαϊρέτης και ξαπλώθηκε άνασκελά χλωμ, γά να κοιμηθ ή, μουρμουρίζοντας: — Τιμάρ άρισμένοι!... Δεν κάω καμμία έπιστητή!...

Ο Θεόφραστος Ντυπών άπογοητεύθηκε αυτή ν ή φορά για καλό. Και ήταν έτοιμος να συνεχίσει το δρόμο του, όταν έξαφνα πέρασε άπ' το μυαλό του μια φρεσνή ιδέα.

Έκανε νόημα της άραβίδας πως έχει να της πη κάτι, τη πήρε άπόμερα και της έξεμυστηρήθ ήν άγωνία του σιμά-χου του.

— Παθείνω της πείνας, της είπα. Και θά ήθελα πολύ να φάω το γέρο που είναι ξαπλωμένος εκεί κάτω. Έξωφρα καλά πως το έδωκε το πόνο σας σάς έπιτρέπουν να πουλάτε τους συγγενείς σας στους ξένους. Η άλήθεια τώρα είναι πως ό γέρος φαίνεται λιγότερο άδύνατος και ξενομισημένος. Και γι' αυτό πρέπει να μου τον πουλήσετε σιγηνότερα.

Έβγαλε άπ' την τσέπη του το χουσό ναπολεόν, το όποιο ό γέρος τό είχε περιφρονήσει.

Πόσα τέτοια νομίσματα θέλεις για να μου παραχωρήσεις την άδεια να φάω το γέρο;

— Ζήτης από μένα την άδεια να φάς το γέρο; είπε ή νέα. Δεν έέρεις λοιπόν τι δεσμοί συγγενείας μ' έδώνουν μ' αυτόν. Είς ό πατέρας το άνδρός μου. Θά λυπηθώ πολύ αν τον χάσω... Άς είναι όμως: αν μου δώσεις πέντε τέτοια χουά πράγματα, μπορώ να πείσω τον πόνο μου και να σου έπιτρέψω να πάρεις το γέρο και να τον φάει; Όχι σέλεις!... Πέντε τέτοια! Όχι ένα λιγότερο! Τιμάρ άρισμένοι!

Μά ό Θεόφραστος Ντυπών είχε μονάχα δύο ναπολεόν! Έγινε πια κάθω έλπίδα. Του ήταν γραφτό να πεθάνει της πείνας! Θά έχανε ό κόσμος τα άπονημονένια που σκόπευε άργότερα να νρώψη, ύστερ' από τα πολυτέ ταξίδια του στα έδω-τερα της Αφρικής!

Άρχισε να μη μπορεί πια να δ ή μπροστά του άπ' την πείνα. Και τότε, στην άπελπισία του, άπαράσπει να καταφύγη και στο τέο, ό όποιος φαίνεται βου-σμένος σε σκοτεινούς στοχασμούς...

Τόν πλησίασε λοιπόν, έπεσε στα γόνατά του και τον παρακάλεσε, με τις τρυφερότερες και τρυνηνότερες έπικλήσεις, να έδωστέθ ήν του πουλήσει τη νέα άντι δύο χουσών είκοσιφραγκων—τα μόνα φρά που είχε μαζί του.

Μόλις ό νέος άκουσε τον Θεόφραστο Ντυπών να τον παρακαλ ήν του δόση τη νέα να τη φάει, πήδησε άμέ-σως όρθος.

— Πά! πά! θά τον προσέβαλε με την πρότασή μου! σκέφθηκε ό άτυχής ξεροφυλλής. Και ίσως τώρα άντι να φάω, να φαγωθ ή έφ' άπ' αυτόν τον άριστό-θροπο!...

Θέλει; να φάς αυτή τη νέα; ρώτησε έταρδ ή ράβης. Με τα σπασά σου το λες αυτό; Δεν άσπεί-σαι; Όχι; Μά, τότε, καλή όρεξη άγαπητέ μου. Σαυ

τη δίνω μ' όλη μου τη καρδιά. Κράτα τα και τα λαφτά σου! Μά μου έπικρύψες μέλισσα να σου προσφέρω αυτό το κοράνιο περ-δέραιο, εις αντίλλαγμα της μεγάλης έκδουλεύσεως που μου προσφέρεις!

Ο Θεόφραστος Ντυπών κόνταψε να πετάξ ήν τη χαρά του. Θά έστρωσε!...

— Σ' έχαριστώ! σ' έχαριστώ άπ' τα βάθη της καρδιάς μου! είπε του περιποιητικού άραβη. Μά πια είναι αυτή ή νέα, που μου την παραχωρείς με τόσο προθυμία να τη φάω;

— Η κνρία Ρικοκό, του άποκρίθηκε ό άράβης. Η γυναίκα μου!...

ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Δύο Γιουγκοσλαβοί μουσικοί, οι κ. κ. Λούμπιριτς και Γκέοργι, άνακάλυψαν στα ταξίδια που έκαναν στον τόπο τους για τη συλλογή παιδικών δημοτικών τραγουδιών, ένα λαϊκό τραγουδάκι που παιζόταν ένα πρωτογόνιο δίχορδο βιολί, έτραγουδούσε μεσαιωνικά τραγούδια της Σερβίας.

Η μουσική ήταν τόσο παράξενη και τόσο έκφραστική, ότε οι δύο καλλιτέχναι πήραν το μεσαιωνικό τραγουδάκι στο Βελιγράδι και τον έβαλαν να τραγουδήσει έμπρός σε φανογράφο.

Επειδή δέ οι δύο καλλιτέχναι έσφοδύντο ότι ή μήτρας των πλாகών από νερό θα έχολούσαν πολύ γρήγορα και τα πολύτιμα τραγούδια θα έχάνοντο, κατεσκευάσαν μήτρες από χυσόφι, που μπορούν να διαρκέσουν 10.000 χρόνια.

Έτσι στη γειτονική μας Σερβία ύστερ' από δέκα χιλιετηρίδες θά μπορούν ν' άκούω τραγούδια που έψάλλοντο στα χίλια πεντακόσια μετ' Χριστόν.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ναι, θ' άποκοτούσα την έλευθερία μου. Μά τι να την έκανα μιά τέτοια έλευθερία, έχοντας τις άναμνήσεις του παρελθόντος να με κυνηγούν;

Τό φάντασμα του άνδρός που εγκατέλειψα και που πέθανε εξ αίτίας μου δά με κοιτιόταν παντού!

Πώς θά μπορούσα να εύτηχώμ υπό τοι ύψους περιστάσεις;

(Άπ' το Έμμερολόγιο της Λιάνας Σαβάς)
(Τό βράδυ)

Μετά το μεσημέρι ντύθηκα να βγω λίγο έξω. Είχα μεγάλη άνάγκη ν' άναπνέω έπειτα άπ' όλες αυτές τις συγκινήσεις. Όταν πήγα στον Έρνέστο να τον χαϊρέτησω με κν-τώς πορδέξανα καθώς μουδινε το χέρι του.

— Θ ή βγή; είπ με ρώτησε. Κατάλαβα στο κνταγμαί του αυτό όλη τη ζήλεια του προδομέ-νου ήλιου, όλη την ζήλεια του άρρώστου. Δεν ήθελε να βγω έξω. Υποφύσσον ότι πηγαίω να δ ή τον Ζάκ.

Αγκαλιάζονα να του π ή ένα ψέμα μ' έφωνα. Όταν βρέθηκα στο δρόμο ένα μεγάλο βαρος έφυγε άπ' την καρδιά μου. Έρεξε στην κομίσση και της είπα όλα όσα μου έπαιρσαν άπ' το πρωί, πέφτοντας στην άγκαλιά της και κλαί-οντας...

Έβλεπ την κόρη μου στο μέγαρό της. Έδωχαριστήθηκε πολύ που είπα να την δ ή. Μ' έπηρε στο μικρό της σολονάκι, έβλεπε την κν και καθήσαμε πλάι-πλάι σ' ένα ντυβάνι. Η πρώτη της κομμένη ήταν να μου π ή πως μ' έδωκε πολύ ήλιον...

— Θέ μου, Λιάνα, μου είπα, είσαι τρομερά τωρή, άγαπητή μου!... Γιατί; Άν πηγαίνεις να έ άρρωστος...

— Άν ήξερες τι ύποφέρω, της άπάντησα.

— Τό πανταίωμα.

— Όχι, άγαπητή μου, δεν φαντάζεσαι τίποτ. Η ζωή μου κατήντησε πια μαρτυρική. Ο Έρνέστος μ' μιλάει διαρκώς για το μέλλον. Δεν θέλει να φύγει πια από κοντά του. Πιστεύει ότι μ' ήν καλ ή ν' άνδροπολεί μ' ή ζή...μμά μ' ήν μ' ήν, που δεν μπορεί να γνη, πού δεν μπορεί να την ζήσουμε ποτέ...

Μά είναι άρρωστος. Έτσι είναι οι άρρωστοι.

— Έλπίδες; Έκμα και περισσότερο, θά μ' ήν έλπίστικα να μη φύγω πια από κοντά του!

— Τό έκαμς αυτό;

— Ναι, το έκαμα.

— Κι ό Ζάκ;

— Δεν έξω, δεν μπορούσα να σιεφθώ λογικά την στιγμή

παρά μου Λιάνα, σε καταλαβαίνω!... Άν ήξερες όμως πόσο έπαιρ ήν το κνένο; ό Ζάκ; Άν το έμάθαινε αυτό θά πέθαινε!...

— Άκούσε με, άγαπημένη μου. Δεν σου π ή είπα όλα. Άναγ-νισα να δ ής τον όρκο αυτό. Κατόπιν κλειστέρα στην κά-μερά μου ή άρχισα να κλαίω. Έξαφνα έμπήκα και έρεθ κοντά μου ο γαίρας του Έρνέστου. Ηρεθ να μου άναγγίλ η πως ό Έρνέστος θά πεθάν ή!...

— Θά πεθάν ή!...

— Ναι, ή έστειλη τον έχει καταδικάσει. Δεν ύπάρχει πια καμμία έλπίς για τη ζωή του. Γι' αυτό άκριβώς με παρακάλεσε ό γέρος να μη του άρνόμαι τίποτα. Νά το γλυκάνω με ύποσχέ-σεις τελευταίες ήμέρες της ζωής του.

— Εμμέν ήν Λιάνα!...

— Ναι, είμαι πολύ δυστυχισμένη. Ο Έρνέστος δεν ύπομιλάει τίποτα. Είναι βέβαιος πως θά γνη καλά.

— Κι' αν γνη; Πολλές φορές ή έπι-στήλη πέφτει έξω.

— Δεν έξω. Ο γαίρας μου είπε ρητά πως καμμία έλπίς δεν ύπάρχει πια. Μο-λαμένα ό Έρνέστος είναι ήσυχος. Προη-γουμένως περτώντας να τον χαϊρέτησω για να βγ ή έξω, τον είδα να κνσούφεται. Δεν ήθελε να φύγει από κοντά του. Ζη-λευσε, ναι ζήλευσε, όπως ζήλευσαν οι άρ-ρωστοι...

— Φτωχή μου φίλη!... Πόσο θά ύπο-

φώρης!...

— Υποφέρω πολύ, ύποφέρω όσο δίν μπορεί κανείς να φαντασθ ή. Σκέπτομαι τον θάνατο του Έρνέστου και τρέμω!... Σκέπτομαι τον Ζάκ και κλαίω, κλαίω σαν μικρό παιδί. Είμαι πια εξοντωμένη. Είμαι άρρωστη!...

Δεν είχαμε πια τί να πώμε. Η κόρη μου ήταν συγκινημένη. Είχαμε άκουμπήσει ή μια στην άγκυλιά της άλλης και σιωπούσαμε...

Σά λίγο ήρεθ ό Ζάκ. Πόσο ήταν μ' α-τός άλλιγμένος. Τα τελευταία περσιονάτα τον είχαν ταλαιπωρήσει, τον είχαν θανα-τώσει. Κάθισε κοντά μου χωρίς να μιλή, κρατώντας το χέρι μου.

— Ζάκ, του είπα σε κάνω να ύποφέρεις!

Σήκωσε το κεφάλι του, μ' έκύταξε γλυκά και πονεμένα και μου άποκρίθηκε:

— Όχι Λιάνα...

— Γιατί δεν μου μιλάς;

— Δεν έξω τι έχω... Μή μ ή παρεξηγή...

— Είσαι άρρωστος Ζάκ;

— Όχι, όχι... Καλύτερα γάμον άρρωστος! Καλύτερα να πέθαι! α!

Μή το λες αυτό φίλε μου.

— Ναι, Λιάνα, καλύτερα να πέθαινα. Έν ήν τώρα, τώρα βασ-νίζομαι φρικτά...

— Αμυβάλεις για την άγάπη μου;

— Όχι...δεν είν' αυτό.

— Φοβάσαι για το μέλλον! Κι' όμως σου τό είπα. Ο φτωχός Έρνέστος θά πεθάν η.

— Ναι, το έξω, θά πεθάν η. Ίσως όμως να ε εύτυχέστερος από μ ής φθόνοντας άπ' τον κόσμο αυτό.

— Ναι, Ζάκ, έχεις δίκιο. Καμμά φορ ό θάνατος είε μιά λύσις.

— Μιά λύσις...

— Έλπιζε όμως, φίλε μου. Κάμν ύπερμνη.

— Νά κάμν ύπερμνη;...Κ' ή άγωνί! που με σκοτώνει; Ό αν ήξερες Λιάνα, τι μου συμβαίνει τις τελευταίες αυτές ήμέρες. Άόριστοι τρόμοι με κυνηγούν παντού. Ένας φρικτός φόβος μ ή θανατώνει! Κάμν μου λεί πια το μέλλον θάνατι θλιβερό, άπαισιο...

Μή λες τέτοια λόγια Ζάκ. Ο θεός είναι μεγάλος.

— Κι' όμως Λιάνα, πολλές φορές ή προαι-σθήσις βγαίνουν άληθινές. Έχω χάσει την ή-συχία μου, Λιάνα, έχω χάσει τον ύπνο μου...

— Φτωχή μου φίλη!...

Η κόρη μου είχε σκίψει το κεφάλι της και δεν έλεγε τίποτα.

Ο Ζάκ άποκρίθηκε στον όρκο μου και έκλεισε το μάτι του σφίγγοντας το χέρι μου μέσα στο δικό του.

Έξαφνα είδαμε την καμαριέρα της κομίσσης να μπαί ην τρα-μαγμένη.

Καταλάβαμε άμέσως ότι νάτι έκτακτο συμβαίνει. Η καρδιά μου χτύπησε έπίτομα.

— Τι τρέχει; ρώτησε ή κόρη μου, χωρίς να χύσει το θάρρος της.

— Κυρία, είπα ή καμαριέρα, ζητούν την κ. Λιάνα. Είναι κά-ποιος κάτω καί...

— Λέγε, τελείωσε τι συμβαίνει;

— Ήρεθ κάποιος και ζητάει την κ. Λιάνα. Πρέπει να γυρίση άμέσως στο σπίτι, μου είπε. Ο κ. Έρνέστος δεν είναι καλά!

Άναπήδησα έπάνω έντρομη. Πριν προτάσω όμως να π ή ή να κάμω τίποτα ή κόρη μου είπε στην καμαριέρα:

— Είδοκαί της τον όρκο να στείλ ην τον άνθρωπο αυτόν έ-πάνω, άμέσως.

Κατόπιν γυρίζοντας σε μένα μου είπε:

— Μήν άνησυχής, άγαπητή μου. Θά μάθω με τι συμβαίνει.

Χάρις από λίγα δευτερόλεπτα μήκα σε σάλωνα ένας νέος έντελώς άγνώστος σ' όλους μας.

Έχαίρετρε μ' εύγεια και μ ής είπε πως είν' ό βοηθός το γαίρα του Έρνέστου. Κατόπιν γυρίζοντας προς το μέρος μου μου είπε:

— Κυρία Σαβάς μ ή συγγενής που σάς ένοχλώ. Έρχομαι από το σπίτι σας.

Μ' έστειλε ό γαίρας του σφύγγον σας να σάς είδοποιήσω να ρήθεις σπίτι το γαίραό έταρο.

Θέλησα να τον ρωτήσω τι συμβαί-νει μ ή γλώσσα μου είχε δεθεί. Η κόρη μου το άντελήφθη και του ζήτησε να της εξήγηση τι συμβαίνει.

(Άκολουθεί)

"Η ΚΡΕΜΑ PHYLLIS,,

εἶνε ἡ μόνη αὐτὴ συνιστᾶται
ἀπὸ τοῦ κορυφαίου
δερματολόγου.

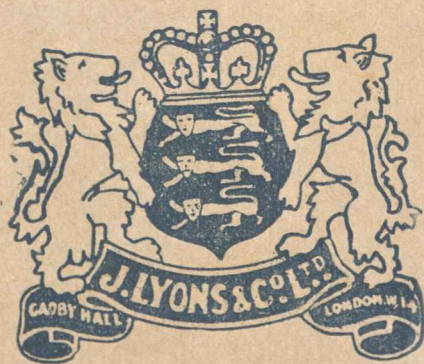
ΣΑΠΩΝΕΣ

ROUSSEL

ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ

LYONS' TEA
QUALITÉ DE LUXE

τὸ τσάϊ αὐτὸ σερβίεται
στὰ καλὺτερα σαλόνια.

ΤΟ ΚΑΚΑΟ LYONS

Εἶναι θρεπτικώτατον διό-
τι εἶναι αἰχμαλωτίζον
εἰς δούτερον κακάον.